

Toen de ster verscheen

door Catharina Bronsveld

G. F. CALLENBACH
NIJKERK

Toen de ster verscheen

Geïllustreerd door
Anni v. d. Ruit

Tweede druk

Toen de ster verscheen
door Catharina Bronsveld

G. F. Callenbach - Uitgever - Nijkerk

1. EEN GEWICHTIG VERZOEK

In de groote huiskamer der familie Van Ingen heerschte stilte na den storm. Het ontbijt was afgelopen. Hans was naar 't gymnasium vertrokken, Beppie naar de H.B.S., Tineke naar de M.U.L.O.-school, Karel'tje naar z'n Montessoriklasse en baby Clara lag zoet in haar wieg te keuvelen tegen haar teddy-beer.

Meneer en mevrouw Van Ingen zaten na 't vertrek van

't drukke viertal nog even te genieten van de rust, eer ze zich aan hun dagelijksche bezigheden begaven.

„Ziezoo, nu zal ik m'n brief eens lezen,” zei mevrouw Van Ingen.

„Ja, doe dat,” antwoordde haar man, „dan kun je me, voor ik naar mijn kantoor ga, nog net vertellen van wie hij is en wat er in staat.”

„Hij is van mijn oude vriendin, Thea Randolf,” zei mevrouw Van Ingen een oogenblik later, „en ze vraagt — of wacht, wil ik je den brief even voorlezen, dan weet je er meteen alles van?”

„Ja, als je dat doen wilt — graag.”

„Lieve Tine,” las mevrouw Van Ingen. „Je zult wel verbaasd zijn een brief van me te krijgen, we zagen of hoorden in zóó langen tijd niets van elkaar. Ik heb echter een heel gewichtig verzoek aan je, dat ik je liever schriftelijk dan mondeling doe, je kunt er dan eens rustig over denken en er met je man over spreken, eer je mij antwoordt. Ik kom je namelijk vragen, of je ons dochttertje Emmie een jaar bij je in huis zoudt willen nemen. Wij zitten in groote narigheid. Mijn man, die al lang sukkelend is, moet een jaar in de bergen gaan doorbrengen; 't is z'n eenige kans op herstel zegt de dokter. Je begrijpt, dat ik hem niet alleen wil laten gaan, maar Emmie willen we liever niet meenemen. Behalve dat ze met haar werk erg achter zou komen, vinden wij zoo'n lang verblijf in een hôtél voor een kind van haar leeftijd niet gewenscht. Emmie zal 't zeker heerlijk vinden om bij je te komen, een groot gezin is haar ideaal. Ze betreurt het altijd, dat ze kindje-alleen is. Ik hoop zóó, dat jij en je man zult kunnen besluiten om mijn verzoek in te willigen; 't zou echt een rust voor me zijn, als ik haar aan jouw zorgen zou mogen toevertrouwen, daar ik weet, dat ze het in alle opzichten goed bij je zal hebben. Toen ik er over zat te peinzen, wat ik met Emmie zou doen,

was 't alsof ik ineens een ingeving kreeg: vraag of Tine haar wil hebben! Wil je, Tine?

Daar het nu nog zulk mooi herfstweder is, wil de dokter, dat wij zoo spoedig mogelijk vertrekken; ik krijg dus zeker wel gauw bericht van je, hoe je over mijn voorstel denkt. Als je Emmie wilt hebben, wat ik vurig hoop, kom ik zelf om verder alles af te spreken.

Met veel liefs,

je

THEA RANDOLF."

„Daar kan niets van komen,” zei meneer Van Ingen dadelijk heel beslist. „Je weet hoe ik er om allerlei redenen tegen ben om vreemde kinderen in huis te nemen. We kennen die Emmie Randolph heelemaal niet, en wie weet wat voor slechten invloed ze op onze kinderen zou kunnen hebben. Hoe oud is ze?”

„Veertien jaar, net als onze Beppie.”

„Natuurlijk is ze vreeselijk verwend en bedorven als eenig kind van rijke ouders,” veronderstelde meneer Van Ingen.

„O, neen, heelemaal niet,” antwoordde z'n vrouw. „Toen ik de laatste maal een dagje bij Thea was, maakte Emmie den indruk op mij een allerliefst kind te zijn. Thea vertelde mij toen ook, dat zij en haar man steeds hun best deden om hun eenig kind in de vreeze des Heeren en zoo eenvoudig mogelijk op te voeden.”

„Dat maakt natuurlijk wel een verschil,” peinsde meneer Van Ingen, „maar toch —”

„Ik zou er Thea erg graag mee helpen,” zei mevrouw Van Ingen. „Denk eens wat het voor haar zijn moet om Emmie voor een jaar achter te laten en dan haar man zoo ziek — die arme, lieve ziell”

„Maar vrouwtje-lief, je hebt het toch al zoo druk met

ons vijftal en dan nog een kind er bij, ik ben werkelijk bang, dat het te veel voor je zal zijn."

„O, maak je daar niet ongerust over! Ik kan er nog best eentje bij bemoederen, hoor."

„Nu, we moeten er vandaag dan nog maar eens rustig over denken en dan vanavond tot een besluit zien te komen."

„O, ik geloof, dat 't mijne al genomen is," zei mevrouw Van Ingen.

„Maar 't mijne nog niet," antwoordde meneer.

„Mevrouw," zoo klonk opeens de stem van Mina, de dienstbode, de kamer in, „daar benne ze an de telefoon van de vischmarkt, en as dat de gernale, die u gisteren heb besteld, er vandaag niet benne, en of u wat anders mos, en de groeman is 'r ook en de bakker komp er an."

„O, lieve tijd, wat is 't ineens laat geworden!" riep meneer Van Ingen uit, „ik moet op een draf weg naar kantoor!"

„En ik met jou mee, Mina," zei mevrouw.

Dien ganschen dag door, onder al de vele beslommeringen van een druk kantoor en een druk huishouden, dachten meneer en mevrouw Van Ingen aan het gewichtige verzoek, dat hun werd gedaan. Toen de kinderen 's avonds allen naar bed waren en 't weer rustig om hen heen was, bespraken zij nogmaals den inhoud van mevrouw Randolph's brief.

„Ben jij tot een besluit gekomen, vrouw?" vroeg meneer.

„Ja, en jij?"

„Ik ook."

„En...?"

„Ik heb de overtuiging gekregen, dat wij 't verzoek van je vriendin niet mogen weigeren. Hoe ik er anders ook tegen ben om vreemde kinderen in huis te nemen — dit is een uitzonderingsgeval. Dit kind wordt ons gestuurd."

„Zoo denk ik er ook over, man. God plaatste haar op

onzen weg. Ik hoop, dat 't kind zich bij ons gelukkig zal voelen en zij 't goed met onze kinderen zal kunnen vinden."

„Dat zal de tijd leeren. We willen er 't beste van hopen."

„Ik zal dan nu maar dadelijk aan Thea schrijven," ging mevrouw Van Ingen voort, „des te eerder is ze uit de onzekerheid. Ze zou dan misschien morgen of overmorgen kunnen overkomen om alles af te spreken."

„Ja, dat is best. Maar schrijf er bij, dat ik voor Emmie geen hoog pension-geld wil aannemen. Meneer en mevrouw Randolph mogen alleen vergoeden wat ze ons kost — verder niets. En schrijf er ook bij, dat 't bij ons heel eenvoudig toegaat."

„O, dat weet Thea wel, en ik denk, dat dit juist een van de redenen is, waarom zij Emmie graag bij ons heeft. Maar laat ik nu gauw schrijven, dan kun je den brief nog juist vóór de laatste lichting wegbrengen."

Een half uur later gleed de brief met het toestemmend antwoord in de bus.

„Ik hoop, dat wij goed gehandeld hebben," dacht meneer

Van Ingen, terwijl hij naar huis terugliep, „maar ik voelde, dat ik niet anders mocht doen en moet het dus verder aan God overlaten.”

2. ALLES WORDT AFGESPROKEN

„Kinderen,” zei meneer Van Ingen twee dagen later aan „'t ontbijt, „ik heb jullie een nieuwtje te vertellen, maar jullie moet er nog maar niet met anderen over praten. We krijgen een nieuwe huisgenoot.”

„Een hond!” riep Tineke verheugd uit.

„Nee, geen hond. Een meisje.”

„Een meisje! O, vader, wat voor 'n meisje? Hoe oud is ze? Waar komt ze vandaan? Waarom komt die bij ons? Hoe heet ze? Wanneer komt ze?” vroegen de kinders door elkaar.

„Als jullie allemaal even stil bent, zal ik 't vertellen. Het meisje heet Emmie Randolph. Ze is veertien jaar. Ze is een dochtertje van moeders oude schoolvriendin, mevrouw Randolph. Haar vader is ziek en moet een jaar naar Zwitserland in de bergen, haar moeder gaat met hem mee en nu komt Emmie in den tijd, dat haar ouders weg zijn, bij ons. Wanneer ze precies komt weet ik niet, haar moeder komt straks hier om alles met moeder en mij af te spreken.” Even zwegen de kinderen om dat nieuwe denkbeeld — een meisje bij hen in huis — in zich op te nemen, toen brak er een nieuwe stroom van vragen en opmerkingen los.

„Als 't maar geen nare, verwende nuf is, zoo'n eenig kind!” zei Hans.

„Zou ze met mij spelen?” vroeg Karelkje.

„En mij met m'n huiswerk helpen?” peinsde Tineke.

„Waar moet ze slapen?” vroeg Beppie practisch. „Er is nergens plaats.”

„Nee, veel plaats is er boven niet,” zei moeder. „Jij zult je kamertje moeten afstaan, kindje, al spijt 't me erg voor je.”

„Mijn kamertje? En ik dan?”

„Jij zoudt dan 't logeerkamertje kunnen krijgen.”

„Dat kleine hok! Daar bedank ik voor!”

„Wat zijn we weer in een allerliefste stemming!” mompelde Hans, „zoo echt onzelfzuchtig!”

Beppie keek hem woedend aan, maar eer ze iets kon antwoorden, zei vader:

„Kom, kom, Beppie, moeder zal dat wel schikken, zooals zij 't beste vindt en ik vertrouw, dat jij 't haar niet moeilijk zult maken. Ik hoop, dat we allemaal er wat voor over zullen hebben, om 't Emmie hier zoo prettig mogelijk te maken. Denk eens, wat een ding 't voor haar is, om een heel jaar van haar ouders af te gaan!”

„Ze zal over mij geen klagen hebben,” verzekerde Hans, „nuf of geen nuf.”

„Ik zal heel jief voor haar zijn,” zei Kareltje, die de l nog een erg moeilijke letter vond.

„En ik ook!” riep Tineke.

Alleen Beppie zei niets.

Toen de kinderen om twaalf uur thuiskwamen was Emmie's moeder er. Ze was 's morgens om tien uur gekomen om alles af te spreken over Emmie's komst. Mevrouw Van Ingen had haar 't heele huis laten kijken, dan kon ze zich goed voorstellen, waar haar dochtertje zijn zou. En toen had mevrouw Randolph aan de aanstaande pleegouders van haar kind van allerlei van haar verteld en haar aanbevolen in hun liefde en trouwe zorg. „Mijn man en ik zullen veel voor onze lieveling bidden,” had ze gezegd, „en 't is me zoo'n rust en zoo'n troost te weten, dat gij beiden dat ook met en voor haar zult doen.” Van allerlei was er toen nog geregeld over Emmie's schoolgaan en lessen en catechisatie en zoo meer en ten slotte werd er bepaald, dat Emmie over een week haar intrek bij de familie Van Ingen nemen zou.

„Je blijft natuurlijk koffiedrinken, Thea,” zei mevrouw Van Ingen, toen 't ineens twaalf uur was. De ochtend

was onder al die besprekingen en 't ophalen van oude herinneringen omgevlogen. „Dan kun je ook nog kennis maken met mijn troepje,” ging ze voort, „en heb je een indruk van de heele omgeving, waarin je kind komen zal.”

„Nu, heel graag. Ik heb Hans en Beppie in geen jaren gezien, Tineke 't laatst als een kleine baby, en Karelkje en Carla nog nooit. Wat zal Emmie van de kleintjes genieten, ze is zoo dol op kinderen.”

„Nu, dan kan ze hier haar hart ophalen.”

Meteen vloog de deur open en Karelkje gevolgd door Tineke kwam binnengestormd.

„Moeder!” riep hij, „Mina zegt, dat er een mevrouw is en Tineke wil niet zeggen of 't een *u* of een *jij* is.”

„Maar Karelkje toch!” vermaande Tineke, terwijl ze heel beleefd naar mevrouw Randolph toeging en haar een hand gaf.

„Nou, zeg het dan voor dat ik iets zeg,” drong Karelkje aan.

„Wat bedoelt hij? Kom eens hier, jongenlief,” vroeg mevrouw Randolph.

„We zijn bezig hem te leeren, dat hij niet iedereen met je en jij mag aanspreken,” antwoordde mevrouw Van Ingen. „Nu vindt hij 't erg moeilijk om te weten, voor wie 't deftige *u* en voor wie 't familiere *jij* bestemd is, en sinds hij vreeselijk is uitgelachen toen hij z'n driejarigen boezemvriend met *u* aansprak, informeert hij eerst bij nieuwe kennismakingen of 't een *u* of een *jij* is.”

„Groot gelijk, hoor Karelkje,” zei mevrouw Randolph.

„Tegen mij mag je zeggen wat je wilt.”

„Dan zeg ik jij,” besloot Karelkje. „Blijf jij hier koffiedrinken?”

„Ja.”

„Mag ik naast je zitten?”

„Moet je maar aan moeder vragen.”

„Ja, moeder?”

„Best, hoor, als je heel stil zit. Maar ga nu met Tineke mee en laat Mina jullie opknappen.”

Nu kwamen ook Hans en Beppie van school thuis en werden plechtig aan mevrouw Randolph voorgesteld.

„Wat ben jij een groote, flinke jongen voor vijftien jaar, Hans,” zei mevrouw Randolph. „Als Emmie ooit een verdediger noodig heeft...”

„Dan ben ik haar man,” verzekerde Hans.

„En Beppie,” ging mevrouw Randolph voort, „wat vind ik het lief van je om je kamertje aan Emmie te willen afstaan. Zij had anders ook best boven op dat aardige logeerkamertje kunnen slapen, maar ze is niet zoo flink en sterk als jij en dus is moeder bang, dat 't daar op de derde verdieping van den winter wat te koud voor haar is. Maar dat neemt niet weg, dat 't echt lief van je is, hoor.”

Beppie kreeg een kleur en antwoordde een beetje verward: „Niets lief, mevrouw.”

Aan de koffietafel zocht mevrouw Randolph de kinderen zooveel mogelijk aan 't praten te krijgen, om ze, zoo ver dat dan in een enkel uurtje ging, een beetje te leeren kennen. Ze deden haar ook allerlei vragen over Emmie. Hans wilde weten of ze aan sport deed. Beppie informeerde in welke klasse ze zat en of ze veel van leeren hield en of ze pianoles had. Tineke of ze poppenkleeren kon maken en Karelletje of ze van vliegtuigje spelen hield. Mevrouw Randolph had werk om al die vragen te beantwoorden en eindelijk zei meneer Van Ingen:

„Kom, kinderen, nu eens gezwezen, mevrouw Randolph heeft nog bijna geen tijd gehad om iets te eten en haar trein gaat om halftwee, over een kwartier moet ze dus 't huis al uit!”

Toen mevrouw Randolph vertrokken was, zei Hans: „Nou, als die Emmie een even leuk nummer is als haar moeder, zullen we reuze met haar opschieten, wat jij, Bep?”

Toen ging hij een vroolijke marsch op de piano trom-

melen en lette er niet op, dat Beppie iets bromde van:
„Jij misschien, maar ik niet!”

Uit de antwoorden, die mevrouw Randolph op hun vragen had gegeven, had Beppie wel begrepen, dat Emmie goed bij was met leeren, veel verder met pianospelen dan zij, uitstekend kon tennissen en schaatsenrijden, echt leuk met kinderen kon omgaan en verder een toonbeeld was van alle mogelijke deugden. En op zoo'n concurrent naast zich was Beppie heelemaal niet gesteld. Voor haar part zag ze die Emmie liever niet dan wel komen. Ze zou zeker niet zuinig pedant zijn ook! Wat zou haar vriendin Loes er wel van zeggen, dat zij een meisje in huis kregen en dat zij van haar kamertje af moest! Kom, die ging ze maar vast tegemoet, dan kon ze haar hart eens over 't heele geval uitstorten. Nu alles was afgesproken, was 't niet langer een geheim, dat Emmie Randolph bij hen in huis kwam.

3. GEEN TROOST BIJ LOES

Loes keek heel verrast op, toen Beppie haar vlak bij haar huis tegenkwam, ze wachtte anders altijd tot ze haar kwam aanhalen.

„Zoo, hartsvriendin!” riep Loes, „kon je 't niet langer zonder me uithouden?”

„Nou, dat zou nog wel gaan! Maar ik heb je een nieuwtje te vertellen.”

„Krijgen jullie radio?”

„Was 't maar waar. Een meisje!”

„Kind, wat zeur je! Wat meisje?”

„Nou, we krijgen een meisje in huis.”

„Jullie! Waarom? Jullie bent toch al met zoo'n heirleger!”

„Dacht ik ook. Maar ja, —” en een diepe zucht moest Beppie's gevoelens vertolken.

„Nou, vertel 's, wat is dat voor 'n meisje? Waar komt ze vandaan?”

„Ze komt uit Arnhem, of liever Velp. Haar vader heeft een fabriek in Arnhem, maar ze wonen in Velp. Nu is die vader ziek en gaat met haar moeder een jaar naar 't buitenland en komt zij dien tijd bij ons. Die moeder is een vriendin van mijn moeder — zoo komt het.”

„Maar nou heb je nog niet eens gezegd hoe ze heet.”

„Ze heet Emmie Randolph.”

„Emmie Randolph!” riep Loes uit. „O, die ken ik. Een eenig leuk kind! Nou, ik feliciteer je, ik wou, dat wij die in huis kregen.”

„Hoe ken jij die?”

„Toen ik verleden jaar bij m'n tante in Velp logeerde met de kerstvacantie, maakte ik kennis met haar. We hadden 'n reuze schik op 't ijs. En ik ben ook bij haar thuis geweest! Gezellig dat 't er was! Daar heb je geen idee van. Nou niks zoo buitengewoon mooi, maar echt genoeglijk. En haar moeder is een schat!”

„Die heeft juist bij ons koffie gedronken.”

„Had ik moeten weten, dan was ik haar m'n opwachting komen maken. Maar zeg, Beppie, ik begrijp niet dat jullie plaats hebben voor Emmie. Waar moet ze slapen?”

„Ja, zeg, stel je voor, ik moet van m'n kamertje af!”

„En jij dan?”

„Ik krijg dat kleine hok in de hanebalken, dat bij ons den weidschen naam van logeerkamertje draagt!” zei Beppie minachtend.

„O, Bep, dat leuke kamertje! Je kon erger, hoor! Ik vond het er heerlijk, toen ik verleden jaar drie dagen bij jullie gelogeed heb, toen bij ons thuis de trappen werden geverfd, weet je nog wel? Je ziet er zoo'n heerlijk groot stuk lucht en je kunt er de zon zoo mooi zien ondergaan en 's avonds stond ik altijd naar de sterren te kijken, millioenen kon je er zien! Ik vond het echt een kamertje om van te houden en zoo klein gaf me juist zoo'n knus gevoel. En dan 't is niet voor altijd, maar alleen maar voor 'n jaar. En wat is 'n jaar, voorbij eer je 't weet!

Daarom niet getreurd, hoor! Zeg, laten we hier op den hoek even op Suus van Manen wachten, ze kent Emmie Randolph misschien ook wel, ze logeert zoo dikwijls in Velp."

"Suus, Suus!" riep Loes, Suze, die uit een zijstraat naderde, al uit de verte toe, „ken je Emmie Randolph?"

"Uit Velp?"

"Ja."

"Nou en òf. Als ik bij grootmoeder logeer zie ik haar bijna iederen dag. Leuk type. Maar waarom vraag je dat zoo ineens?"

"Die krijgen ze bij Beppie in huis."

"Bij jullie, Beppie? Hoe komt dat zoo?"

Toen kreeg Suus 't verhaal.

"O, Bep, wat ben ik jaloesch van je!" zei Suus, „wat heerlijk voor jullie om Emmie in huis te krijgen, ze is niet alleen leuk

en aardig, maar ook zoo echt lief. Wat zullen jullie allemaal gauw veel van haar houden! Maar voor haar is 't een heel ding."

„Om bij ons in huis te komen?" vroeg Beppie gebelgd.

„Nou, kind, ga maar niet dadelijk op je achterste pooten

— pardon beenen, staan, ik bedoel er niets kwaads mee. Maar als je eens een jaar van iedereen bij jullie thuis weg moest en alleen bij vreemde menschen in huis en van prettig buiten in Velp naar een Amsterdamsche straat werd overgeplaatst. Hoe zou je dat vinden?"

„Ja, als je 't zóó bekijkt,” zei Beppie.

„Hoe wou je 't anders bekijken? Zeg, komt ze bij ons op school?"

„Ja, ze zit in Arnhem ook in de tweede klas, daar zal ze dus hier ook wel in komen. Vader gaat er vanmiddag met de directrice over spreken.”

„O, gezellig, leuk,” zei Loes, „dan gaan we in 't vervolg altijd met z'n drieën naar school.”

„En als jullie mij ziet aankomen, dan wachten jullie, hoor,” zei Suus.

„Natuurlijk!” zei Loes. „Alle goeie dingen bestaan anders in drieën!”

„Maar met z'n tweeën was altijd zoo gezellig,” zei Beppie.

„Zeg, word nou niet sentimenteel op je ouden dag!” zei Loes lachend, „hoe meer zielen, hoe meer vreugd! Maar kom, kinders, nu de draf er in, anders komen we te laat.”

4. EEN BRIEF VAN EMMIE

„Lieve vader en moeder,

Nu is 't vandaag al de derde dag, dat wij van elkaar zijn. Pas drie dagen! Hoe is 't mogelijk, 't lijkt veel en veel langer! Ik ben toch zoo verlangend om te hooren, hoe de reis vader bekomen is en of u niet al te moe bent na al de drukte van den laatsten tijd, moesje-lief. Ik zal u nu maar van 't begin af alles vertellen. Toen ik in Velp van u, vader en van moeder te Arnhem aan 't station afscheid had genomen en ik alleen wegspoorde, was ik toch zoo heel erg bedroefd. Ik dacht, dat ik nooit meer vroolijk zou kunnen zijn. Ik zat al maar tranen weg te slikken, want ik had beloofd, dat ik flink zou zijn, en ik

wou niet huilen. Maar juist toen, hoe ik m'n best ook deed om ze weg te duwen en hoe ik ook tegen mezelf zei: „Nou kom je met roode, behuilde oogen in Amsterdam aan en wat zullen ze dan wel van zóó'n flauw kind denken,” er twee groote tranen langs m'n wangen rolden, zei de juffrouw over me tegen haar buurvrouw, terwijl we een dennenboschje voorbijspoorden: „Denne benne toch maar altijd groen, hè dame?” Daar moest ik inwendig zoo om lachen, dat ik ineens m'n tranen weer de baas was. Wat was ik die juffrouw dankbaar! In Utrecht kwam er een mevrouw met twee kinderen van drie en vier jaar in de coupé, en die babbelden zoo leuk, dat we in een wip te Amsterdam waren. Ik werd afgehaald door meneer Van Ingen en Hans en Beppie. U hadt me zóó'n goede beschrijving van hen gegeven, moeder, en aan hen van mij, dat we niets geen moeite hadden om elkaar te vinden, maar dadelijk op elkaar toeliepen. We gingen in 'n taxi naar huis. Mevrouw Van Ingen wachtte ons op. Ze was zoo lief en hartelijk tegen me, dat ik me dadelijk thuis voelde. We dronken heel gezellig met z'n allen thee; ik mocht baby Carla op schoot hebben en ze was niets bang voor me en Karelkje kwam met al z'n speelgoed aandragen om me te laten kijken. Hij zei: „Wij zijn gezworere kameraje, hè?” eenig, vindt u niet? Na de thee liet mevrouw me 't heele huis kijken. Toen we op mijn kamertje kwamen, gaf ze mij een zoen, en zei, dat ze hoopte, dat ik bij hen heel gelukkig zou zijn en maar denken moest, dat ik nu voor 'n poosje niet alleen 't kind van u beidjes was, maar ook een beetje van meneer Van Ingen en haar, en dat de kinderen m'n eigen broers en zusjes waren. Aan tafel was 't erg vroolijk met zoo'n groote familie. Na den eten deed ik spelletjes met Tineke en Karelkje en speelde toen quatre-mains met Hans, die heel muzikaal is. Beppie wilde niet met mij spelen, ik zou me maar aan haar fouten ergeren, zeide ze, flauw hè, net alsof ik dat doen zou, terwijl ik zelf

nog zooveel fouten maak! Ik geloof, dat Beppie 't mij ook erg kwalijk neemt, dat ik haar kamertje heb. Nu, dat ze 't niet leuk vindt om het af te staan, kan ik me best voorstellen, ik zou 't ook vervelend vinden als er ineens een vreemd meisje bezit van mijn heiligdom nam! Ik heb haar gezegd, dat ze natuurlijk zoo dikwijls op 't kamertje kon gaan zitten als ze maar wou en denken moest, dat 't nu van ons samen was en zij alleen maar boven sliep. Maar ze gaf er maar heel weinig antwoord op. Ik hoop zoo, dat we samen goed zullen kunnen opschieten, maar kom, dat zal wel. 't Kamertje is nu echt gezellig, nu al de dingen, die ik van thuis heb meegebracht, er hangen en staan. Hans hielp mij om voor alles een goed plaatsje te zoeken; hij sloeg spijkertjes en haakjes in den muur en maakte zich heel verdienstelijk. Uw portretten, vader en moeder, hangen tegenover mijn bed — 't eerste wat ik 's morgens zie, bent u beidjes.

Vrijdagochtend ben ik bij de directrice van de H.B.S. geweest. Zij heeft mij een klein examen afgenomen, ik wist alles nogal goed gelukkig, en kom nu hier ook in de tweede klasse.

En denkt u eens, hoe leuk, vader en moeder, de beste vriendin van Beppie is Loes van Assen, u weet wel dat aardige nichtje van mevrouw De Wit te Velp, met wie ik verleden jaar altijd schaatsen reed en die toen ook nog een paar maal bij ons aan huis is geweest. En Suze van Manen, die ook zoo dikwijls in Velp logeert en ik al jaren ken, zit ook bij Beppie in de klas. Vindt u 't niet typisch, dat er nu in dat groote Amsterdam al dadelijk twee meisjes op school zijn, die ik ken? Loes komt Beppie altijd aanhalen voor school en in 't vervolg gaan we dan gezellig met z'n drietjes. Morgen zal dat dan voor 't eerst gebeuren, want morgen ga ik voor 't eerst naar m'n nieuwe school. Nu ik al drie meisjes van de klas ken, zie ik er niet erg tegen op. Loes kwam Vrijdagmorgen even binnen om mij te verwelkomen, en we vonden 't zóó leuk

om elkaar terug te zien en 's middags kwam Suus ook een poosje. Gisterenmiddag ben ik met Hans en Beppie mee geweest naar de tennisclub, 't was er heel gezellig en Hans en Beppie spelen erg goed.

En nu is 't vandaag Zondag. O, vader en moeder, wat verlangde ik vreeselijk naar u tweetjes, toen ik van ochtend wakker werd. De Zondagen thuis waren zóó heerlijk. Maar hier is hij ook wel prettig, hoor. Van morgen ben ik met Hans en Beppie naar de Jeugdkerk geweest; na de koffie hebben we wat gewandeld en nu zit ik op m'n kamertje en schrijf en schrijf aan m'n lieve vader-tje en moedertje en verbeeld me maar, dat ik met hen praat. Ik lees iederen ochtend den tekst in den bijbelschen almanak en vind het heerlijk, dat u het ook doet en we dus iederen dag een oogenblik onze gedachten bij 'tzelfde hebben. De tekst voor vandaag: „De Heer is uw Bewaarder,” vond ik echt een tekst voor ons om veel aan te hebben.

Maar kom, nu moet ik eens een eind aan mijn epistel maken, 't is zoo langzamerhand theetijd geworden, en ik moet naar beneden! Daar hoor ik Kareltje de trappen opstommelen, al roepende: Kom je, Emmie! Kom je, Emmie! Daar is hij en vraagt: Schrijf je aan je moeder? Ik vond haar lief, en je moet voor haar een kusje van mij in je brief stoppen en ook een voor je vader. 'k Zal 't doen, hoor Kareltje. Wat schrijf je nou nog? Nou, van je kusjes en dat ik er ook een heeleboel bij doe. Daar heb je Tineke ook al om mij te halen! Dag, dag! lief ouderpaar! Schrijf heel gauw aan

Uw liefhebbende dochter

EMMIE.”

5. EEN TREURIGE MIDDAG

Sedert Emmie dezen eersten brief van uit Amsterdam aan haar ouders schreef, zijn er al weer heel wat weken voorbijgegaan. Toen ze kwam was 't half Sep-

tember en nu is 't begin November. Echt Novemberweer is 't! Koud en guur en nat. Mina bromt voortdurend over al de vuile voeten, die in huis komen. „Net weer om gezellig voor St. Nicolaas te gaan zitten handwerken,” zegt Emmie op zekeren Woensdagmiddag, als 't harder regent dan ooit. „Zeg, Beppie, kom je bij me op ons kamertje zitten, dan gaan we samen van allerlei voor St. Nicolaas maken. We mogen van je moeder het petroleumkacheltje hebben en een theeblaadje om zelf thee te schenken en ik heb Mina beleden om wat brood voor ons te roosteren. We gaan er 'n echt leuk middagje van maken. Kom je nu dadelijk bij me of heb je eerst nog wat anders te doen?” „Ik kom heelemaal niet,” zegt Beppie. „Ik heb geen zin om samen te doen met de St. Nicolaascadeautjes.”

„Gunst, waarom niet? Je vader heeft gezegd, dat geen een cadeautje meer dan een kwartje mag kosten, maar dat je wel met z'n tweeën samen mocht doen. Nu, en voor twee kwartjes kun je zulke leuke dingen maken van carton en cretonne, dat heb ik op sjlöd geleerd.”

„Dat kan wel, maar ik doe toch liever alleen,” zegt Beppie. „Kom, bedenk je nog maar eens. Ik zal nog een half uurtje op je wachten, maar als je er dan niet bent, vraag ik of Tineke bij me komt. Maar ik heb jou natuurlijk veel liever. Met jou kan ik veel leuker dingen maken dan met Tineke. Je bent zoo handig.”

Even aarzelt Beppie, maar dan draait ze zich met een besliste beweging om en vliegt naar boven naar haar slaapkamertje. Hier gekomen gaat ze op den rand van haar bed zitten. O, wat heeft ze 'n verdriet! Die Emmie bederft haar heele leven! peinst ze. Ja, ze zal me daar met haar samen gaan doen met de St. Nicolaascadeautjes! Ze denkt er niet aan. Zij zou mee kunnen zitten zwoegen op al die handwerkjes, en wie zou de eer er van krijgen? Emmie natuurlijk. Ze hoorde ze allemaal al: O, Emmie, wat heb je dat leuk gemaakt! Hoe krijg je 't zoo! enz. enz. Emmie zou dan wel zeggen: maar ik heb 't niet ge-

daan, Beppie en ik deden al die werkjes samen. O, ja, maar daar nam dan niemand notitie van. Zoo was 't tegenwoordig overal en altijd met alles. Ze kon niets bedenken of ze werd door Emmie op den achtergrond geduwd. Vroeger was zij de beste van de tennisclub. Maar sinds Emmie lid van de club was en veel beter speelde dan een van allen, gaf niemand haar ooit meer een pluimpje voor haar spel. Enfin — van tennissen was nu vooreerst geen sprake, dat was tenminste één troost. Och, en dat Emmie nu beter tenniste dan zij, dat was nog 't ergste niet. Maar op school was zij haar ook in alles de baas. Ze moest eigenlijk maar niet meer haar best doen voor goede cijfers. Emmie's lijst zou natuurlijk toch veel mooier zijn dan de hare. En wat kwam 't er eigenlijk op aan, wat voor cijfers zij had! Alles, alles bedierf die Emmie! Nu verleden week ook nog, toen ze met Emmie van Zaterdag tot Maandagmorgen bij grootvader en grootmoeder in Bloemendaal was geweest. Hans zei dikwijls, bij grootvader en grootmoeder kom je altijd beter vandaan dan dat je er heengaat en dat gevoel had zij ook vaak gehad. Maar nu, nu was ze er nog veel slechter vandaan gekomen, dan toen ze was toen ze kwam. Ze had daar in Bloemendaal nog veel meer hekel aan Emmie gekregen dan ze al had. Vroeger was zij altijd grootvaders lieveling en nu had hij zich meer met Emmie bemoeid dan met haar, en hij had het zoo leuk gevonden, dat Emmie een beetje schaken kon! Daar heeft Beppie nu niets geen aanleg voor, ik zie geen kans 't haar te leeren, had hij gezegd. En grootmoeder had het zoo gezellig gevonden, dat Emmie zooveel van handwerken hield en ze hadden samen heel wat boomen opgezet over breisteken en zoo meer. Zij hield nu eenmaal niet van breien, wat deed je daar aan! Ja, die twee hadden verbazend goed met elkaar kunnen opschieten en toen ze weggingen had grootmoeder gezegd: „Zeg eens, Emmie, met de Kerstvacantie kom je met de heele familie mee,

hoor. Zoo lang je in Amsterdam bent, moet je maar denken, dat je ook een kleindochtertje van ons bent. We zullen nog wel een plaatsje voor je vinden." Op de Kerstvacantie kon ze zich dus nu ook al niet verheugen. En was er nu maar eens iemand, aan wie ze haar hart zou kunnen uitstorten, dacht Beppie verder. Maar ze zou niet weten aan wie. Al de meisjes op school dweepten met Emmie. Loes en Suus vooraan. Aan Loes had ze ook lang zoo veel niet meer als vroeger. Als ze samen naar school gingen, praatte die veel meer met Emmie dan met haar en 'n schik dat ze dikwijls samen hadden over allerlei onzin — en zij liep er dan maar voor spek en boonen bij! O, wat was alles toch veranderd! En dan hier in huis! Allemaal waren ze even dol op Emmie — vader, moeder, Hans, Tineke, Karelkje, tot baby Carla toe, die begon te kraaien als Emmie de kamer in kwam. Naar haar keek niemand meer om! Zelfs Mina, die eerst woedend was geweest, dat er nog zoo'n „blaag" bijkwam, liep voor Emmie 't vuur uit haar sloffen. Laatst had ze zelfs uit haar eigen een kruik in Emmie's bed gelegd, toen die verkouden was. Stel je voor, dat ze dat voor haar zou doen! Hoe kwam het toch, dat iedereen zoo veel van Emmie hield? Ze deed er toch niets bijzonders voor. Ze ging zoo echt gewoon haar gang, alsof 't zoo vanzelf sprak, dat iedereen van haar hield en dat ze alles goed deed. En je kon ook niet zeggen, dat ze verbeelding van zichzelf had of zich opdrong — neen, eerder 't tegendeel. Ik zou eigenlijk ook best van haar kunnen houden, ging Beppie bij zichzelf voort, als, als — maar hier stond Beppie met een ruk van den rand van haar bed op, de zelfbekentenis: „als ik maar niet zoo jaloersch van haar was," wilde haar niet over de lippen en ze eindigde den zin dus met: als ze mij maar niet zoo ongelukkig maakte! En o, wat was ze rillig en stijf geworden, door hier op dat akelige, koude zolderkamertje te zitten! Hoe lang had ze er wel niet gezeten? Stellig

drie kwartier. Tineke zat nu vast al lang bij Emmie. Wat zou dat kind glunderen, dat ze daar zoo fijn op dat lekker warme kamertje mocht zitten bij haar aangebeden Emmie. En zij — zij zag hier te blauwbekken en geen sterveling bekommerde zich om haar. Als 't vroor inplaats van te regenen, zou ze hier kunnen doodvriezen, zonder dat iemand 't merkte! Kom, ze zou maar eens naar Loes gaan. 't Was wel hondeweer, maar des te meer kans had ze, dat Loes thuis zou zijn. Wat een geluk, dat ze niet gehuild had, en dus geen roode oogen had — dat had er nog moeten bijkomen! Al denkende was Beppie de trap afgegaan, halverwegen hoorde ze Tineke al lachen; ja, die had schik! Maar verbeeldde ze 't zich of hoorde ze daar niet Emmie, maar een ander praten — 't leek warempel de stem van Loes wel. Ze luisterde nog eens goed. Ja, heusch — 't was Loes. Daar kon ze dus ook niet heen. En o, wat hadden ze 'n pret! En daar stond zij nu voor de deur van haar eigen kamertje — als 'n verschoppeling, een banneling en blauw van de kou. Wat zou ze nu gaan doen? In vredesnaam maar in de huiskamer gaan zitten, ze moest toch ergens blijven! Tot overmaat van ramp kwam ze Mina op de trap tegen, met een groot bord vol geroosterd brood. Hè, wat had ze daar 'n zin in!

„Hoe loop jij hier zoo eenzaam te dwalen?” informeerde Mina.

„Gaat je niet an,” was 't nu niet bepaald vriendelijke antwoord, en Beppie haastte zich verder de trap af om meerdere vragen te voorkomen. In de huiskamer was niemand. Moeder had de naaister en zat met haar op de slaapkamer en de kleintjes waren daar ook. O, wat voelde Beppie zich eenzaam en verlaten! En dan te bedenken, dat het toch, goed beschouwd, eigen schuld was. Eigen schuld — neen, Emmie's schuld — als die er niet was, zat zij nu prettig met Loes en Tineke op haar kamertje.

Daar kwam moeder binnen om iets te halen.

„Jij hier alleen, Bep, waarom zit je niet boven bij de anderen?”

„Daarom niet,” antwoordde Beppie.

„Kindje, kindje,” zei moeder bedroefd. „Wat maak je 't jezelf moeilijk, je mag je wel eens afvragen of je niet op een heel verkeerden weg bent.”

Maar dat was nu juist wat Beppie niet wilde doen. Haar geweten beschuldigde haar dikwijls genoeg, dat ze verkeerd deed, door aan al die afgunstige gevoelens ten opzichte van Emmie toe te geven en ze te koesteren in plaats van God om hulp te vragen om er tegen te strijden. Ze weerstreefde Gods Geest, die 't goede in haar wilde werken, en zoo kregen de booze gevoelens steeds meer en meer de overhand en ging het met Beppie van kwaad tot erger.

6. TINEKE IS ZOEK

„Moeder, mag ik van middag bij Miesje Witse in den „M tuin gaan sleeën?” vroeg Tineke een paar dagen later aan de koffic.

„Kind, er is haast geen sneeuw,” zei Hans.

„Nou, ja, op straat natuurlijk niet, daar is 't dadelijk weg, maar bij Miesje in den tuin wèl. Ze heeft 't zelf gezegd en Theo en Henk hebben 'n reuze-fijne glijbaan gemaakt van 't rozeperk tot aan de schutting.”

„Breek daar je armen en beenen maar niet op,” zei vader, „ik laat ze niet maken, hoor.”

„Of je neus,” zei Hans, „dat zou nog veel meer zonde zijn.”

„Zeg, kijk naar je eigen neus! Is mijn neus nou zoo gek, moeder?”

„Neen, heel gewoon, hoor.”

„Hm, hm!” zei Hans.

„Toe, moeder, mag hij nou uitscheiden?”

„Kom, Hans, plaag haar nu niet langer met 'r neus," vermaande moeder.

„Ik zal 't probeeren, moeder, maar ik kan 't haast niet laten," antwoordde Hans.

„Mag ik dan, moeder?"

„Ja, je mag, maar zorg, dat je vóór donker thuis bent, dus klokslag vier uur. Goed begrepen, Tineke?"

„Ja, moeder. Ik beloof 't."

En na de koffie toog Tineke vroolijk op weg naar haar vriendin Miesje.

Toen 't een poosje over vieren was, dacht mevrouw Van Ingen, die alleen met de kleintjes thuis was: „Ik begrijp er niets van, dat Tineke er nog niet is, 't kind is altijd zoo gehoorzaam en als ze belooft op tijd thuis te zullen zijn, kan ik er zonder mankeeren op aan. Ze zal toch niet bij Mina in de keuken zijn? Eens even kijken."

Maar neen, bij Mina was Tineke niet.

„'k Heef er ook niet opengedaan, mevrouw, dus thuis is ze niet," zei Mina. „Waar zou 't schaap zitten, 't is pik-donker buiten."

„'k Zal eens even de familie Witse opbellen," zei mevrouw Van Ingen.

„Die hebben geen telefoon," lichtte Mina in, „ik weet 't, want d'r is 'n kennis van me in betrekking en die klaagt er altijd over, dat ze 't zoo lastig vindt."

„Wat zullen we dan doen?" vroeg mevrouw Van Ingen, die nu in ernst ongerust begon te worden.

„Ze zel zoo wel komen," stelde Mina gerust.

„Zou jij niet even naar mevrouw Witse willen gaan?" vroeg mevrouw Van Ingen aarzelend.

„Ik mevrouw, nou — midden uit m'n eten?"

„Nu, daar let ik dan wel even op."

„Dan zal ik me even kleeje," zei Mina.

„Och, kom, 't is vlak bij, maar een huis of tien — twaalf hier vandaan, sla even een doek om en ga dan gauw."

Met een werd er gebeld en gelukkig daar had je Hans.

„O, Hans! Wat ben ik blij, dat je er bent,” zei mevrouw Van Ingen. „Loop jij eens gauw naar de familie Witse en vraag of Tineke er nog is en of ze dadelijk meegaat, ze had om vier uur thuis moeten zijn.”

„Is Tineke nog niet thuis, 't is bij halfvijf,” zei Hans, „ik ga direct.”

Maar toen Hans na vijf minuten thuiskwam, bracht hij geen Tineke mee. Tineke was om vijf minuten voor vieren weggegaan had mevrouw Witse gezegd, ze had geen eens een tweede kopje thee gewild, zoo bang was ze geweest om te laat thuis te komen. Ze begrepen er niets van.

„O, Hans! Wat moeten we beginnen! Waar kan 't kind zijn! O, was vader toch maar thuis!”

„Ik zal eens gauw 't kantoor opbellen,” zei Hans, „misschien is vader daar nog en kan hij dadelijk thuis-komen.”

Hans was nog aan 't telefoneeren toen hij vaders sleutel in 't voordeurslot hoorde. Gelukkig! Hij hing haastig de telefoon op en liep naar vader toe, meteen kwam moeder, die vader had gehoord, de kamer uit.

„O, man!” riep mevrouw Van Ingen uit, „Tineke is zoek!”

„Tineke zoek? Wat zeg je nou! Probeer eens even rustig te vertellen, vrouwtje.” En toen meneer Van Ingen uit de zenuwachtige, onsamenvangende zinnen van z'n vrouw en Hans begreep wat er eigenlijk aan de hand was, sloeg ook hem de schrik om 't hart.

„Maar dat kan toch niet, dat Tineke zoo maar ineens verdwenen is,” zei hij.

„Maar 't is toch zoo, vader. Ik heb overal rondgekeken tusschen 't huis van de Witse's en hier, maar ze is nergens. O, wat moeten we toch doen!” zei Hans.

Terwijl ze daar nog in de gang stonden en elkaar wanhopend aankeken, kwamen Beppie en Emmie thuis. O, wat schrikten die ook toen ze hoorden, dat Tineke niet

was thuisgekomen en ook niet meer bij de familie Witse was.

„Laten we nu kalm blijven,” zei vader, „en eens rustig overleggen, wat we doen zullen. Hebben jullie al overal in huis naar haar gekeken?”

„Maar ze is niet in huis,” zei moeder. „Mina heeft haar niet opengedaan.”

„Toch maar eens zoeken. Beppie, loop jij 't heele huis eens rond en kijk overal of ze ook hier of daar zit. En Hans, hoor jij eens bij de burenen of ze haar ook gezien hebben en loop even aan in dat handwerk-winkeltje op 't eind van de straat, misschien is ze daar wat gaan koopen, ze blijft daar wel eens meer babbelen en informeer eens bij een agent of er soms een ongeluk geweest is met een auto of zoo,” zei vader met haperende stem.

Maar en Beppie en Hans kwamen onverrichter zake weer in de huiskamer terug. Zij hadden geen spoor van Tineke ontdekt, en de agent, die de paar laatste uren niet uit de straat weg was geweest, had gezegd, dat er geen enkel ongeluk was gebeurd, er was niets bijzonders vorgevallen.

O, wat was 't toch vreeselijk! Wat moesten ze toch beginnen! Ze wilden alles doen om hun lieve Tineke terug te vinden, maar ze wisten niet wat.

„O, vader, we kunnen toch zoo den nacht niet ingaan,” zei moeder.

„Neen, dat kan ook niet. Ik zal de politie opbellen. Hoe en waar die Tineke zoeken of vinden moet, weet ik niet, maar we moeten toch wát doen.”

„O, man, de politie!” zei moeder.

„Ja, weet jij wat anders?”

Neen, moeder wist ook niets anders. Vader ging dus naar de telefoon en belde 't bureau van politie op en legde in korte woorden uit wat het geval was. Er werd beloofd, dat er zoo spoedig mogelijk een inspecteur zou komen om te overleggen wat er gedaan kon worden.

Geen vijf minuten later hield er een auto voor de deur stil en werd er gebeld.

„Meneer, daar benne ze van de pelissie,” kondigde Mina aan. „Wat zel ons nou overkommel!”

Vader ging in de gang en kwam even later met een inspecteur van politie binnen.

Allemaal keken ze hem ontzet aan; nu je zoo'n politie-man zag, leek 't alsof je pas goed besepte hoe heel erg 't was, dat Tineke zoek was.

De inspecteur zette een heel bedenkelijk gezicht, toen vader en moeder hem precies alles van Tineke's verdwijning hadden verteld.

„En weet u zeker, dat ze nergens hier in huis is?” vroeg hij.

„Heel zeker. Ten eerste heeft niemand haar in huis gelaten en dan is er in alle kamers naar haar gekeken. Neen, hier in huis is ze niet.”

„O, Tineke, Tineke, m'n kindje, waar ben je toch!” steunde mevrouw Van Ingen.

„Kom mevrouw,” zei de inspecteur vriendelijk, „u moet den moed niet verliezen.” Hij voelde diep medelijden met allemaal, hij had zelf kinderen en stelde zich voor, wat 't zijn zou, als bijvoorbeeld zijn Keesje eens zoek was.

„We zullen alles in 't werk stellen,” ging hij voort, „wat maar mogelijk is, om 't kind terug te vinden. U moet me nu maar eens een nauwkeurige beschrijving van haar geven.” De inspecteur haalde een opschrijfboekje tevoorschijn en vroeg:

„Naam?”

„Albertine Margaretha van Ingen.”

„Leeftijd?”

„Negen jaar.”

„Oogen?”

„Bruin.”

„Haar?”

„Donkerblond en krullend.”

O, wat was 't akelig om op die vragen te moeten antwoorden, vader kon 't haast niet.

„Neus?” ging de inspecteur voort.

„Gewoon.”

Hier kreeg Hans 'n brok in z'n keel en kon z'n tranen haast niet inhouden, terwijl hij er aan dacht hoe hij haar aan de koffie nog met 'r neus had geplaagd.

En zoo ging de inspecteur voort tot hij alles wist, wat hij weten wilde. Ten slotte vroeg hij: „En wat had 't kind aan?”

„Beppie, vertel jij dat maar eens,” zei vader.

„Laat Emmie 't maar doen,” zei Beppie, „ik kan 't niet.”

„Een licht paars flanellen jurk,” zei Emmie, „grijze kousen, zwarte bandschoenen, een donkerpaars manteltje met zwart bont en een zwart vilten hoedje.”

„Dank u,” zei de inspecteur, die nu afscheid nam, na te hebben beloofd, onmiddellijk te zullen opbellen, zoodra hij maar 't minste of geringste wist.

Wat zaten ze na zijn vertrek ongelukkig bij elkaar! Moeder zat in een hoekje van de canapé met Carla, en Bepie had zich tegen haar aangedrukt. Vader was in z'n grooten stoel gaan zitten en had Karelletje op schoot genomen. Hans was de straat opgelopen, hij kon 't in huis niet uithouden, zei hij. Emmie wist niet goed wat ze doen zou. Behalve haar angst over Tineke, had ze een gevoel van groote eenzaamheid en verlangde ze ineens zoo heel, heel erg naar haar vader en moeder. „Ze zou maar eens naar de keuken naar Mina gaan,” dacht ze, „die zou zeker graag hooren wat de inspecteur had gezegd.” Mina vond het heerlijk, dat Emmie bij haar kwam en toen er over 't bezoek van den inspecteur niets meer te vertellen of te vragen was, zei Emmie:

„Maar weet je zeker, Mina, dat de deur geen oogenblik aan heeft gestaan? Heb je met niemand staan praten in de buurt?”

„Nee, beslist niet, of wacht, om goed halfvier was ik gelijk met Sjaan van hiernaast an de deur, de pottenvullies wieren geruild, ja, toen hebben we effen gepraat, dat spreekt, hè?”

„En weet je zeker, dat je de deur toen achter je dicht hebt gedaan?”

„Ja, toen ik weer in huis ging — vast.”

„Dus een poosje heeft de deur dan toch aangestaan?”

„Ja, maar als Tineke toen in huis was gegaan, hadden Sjaan of ik haar toch motte zien.”

„Dat weet ik nog zoo niet. Als jij met Jeanne in druk gesprek bent, kan er veel gebeuren, waar je niets van merkt. In ieder geval ga ik 't heele huis nog eens rond, je kunt nooit weten.”

„Maar waarom zou 't kind zich dan al dien tijd schuil houden?”

„Weet ik ook niet. Misschien in slaap gevallen.”

„Och kom! — Maar afijn, doe jij wat je niet laten kunt. Zou ik gaan dekken?”

„Me dunkt van wel, vind je ook niet?”

Emmie liep langzaam de trap op. Boven gekomen ging ze eerst naar haar eigen kamertje. Ze stond een oogenblik voor 't raam en keek op naar den hemel. 't Woei, de wolken joegen in groote flarden langs de donkere lucht. Maar hier en daar zag je toch telkens een ster en dat gaf een soort troost, vond Emmie. Ze vouwde onwillekeurig haar handen en bad: „Lieve Vader in den hemel, U weet hoe we allemaal in angst zijn over Tineke. O, ik smeeek U, help ons om haar te vinden. Amen.”

Nog even bleef Emmie staan, toen ging ze naar Tineke's kamertje. Ze deed de deur open en knipte 't licht aan. De tranen schoten haar in de oogen, toen ze 't leege kamertje rondkeek. Wat was er toch met 't kind gebeurd? Maar wat zag ze daar staan? Tineke's schoenen! Maar dan was 't kind hier toch geweest. Ze ging verder 't kamertje binnen en daar — daar achter de deur op een stoel naast haar bed — waar je niets van haar zag als je in de open deur stond, zat Tineke, vast in slaap.

„Tineke!” gilte Emmie bijna, en zacht voegde ze er aan toe: „O, Heer, ik dank U.”

„Wat is er? Waar ben ik?” vroeg Tineke, die wakker schrikte.

Maar eer Emmie haar antwoord gaf, vloog ze naar de trap en schreeuwde naar beneden:

„Ze is er! Ik heb 'r gevonden! Tineke! Ze is terecht!”

De deur van de huiskamer vloog open en ze stormden allemaal naar boven, terwijl ze door elkaar riepen:

„Waar heb je d'r gevonden? Waar is ze? Waar zat ze?”

Ze begrepen later niet hoe ze allemaal zoo gauw boven waren geweest, moeder nog wel met Carla en vader met Kareltye op z'n arm!

„Op 'r kamertje zat ze — vast in slaap! Kijk, daar heb j' er!”

„O, Tineke, Tineke!” riepen ze en vlogen op haar toe. Moeder gaf Carla aan Emmie en knielde op den grond en sloot haar weergevonden lieveling in haar armen en vader riep: „O, kind, wat zijn we blij! God zij dank, dat we je teruggevonden hebben!”

Tineke begreep er niets van. Opgeschrikt uit haar vasten slaap was ze nog half beduusd.

„Wat is er toch! Wat doen jullie allemaal hier?” vroeg ze. „Ben ik te laat voor 't ontbijt?”

„O, kindje, je was — je was zoek!” hier begon moeders stem vreeselijk te beven en ze zou stellig zijn gaan schreien als Mina niet ineens had uitgeroepen:

„M'n rapen!” terwijl er 'n doordringende geur van aangbrand eten naar boven steeg. Ze moesten allemaal lachen en dat verbrak de spanning.

„Laat Tineke nu eens vertellen, wat ze gedaan heeft, toen ze om vier uur bij Miesje vandaan kwam,” zei vader.

„Ik ben gewoon naar huis geloopt, vader. De deur stond aan, want Mina stond met Jeanne van hiernaast te praten en die zagen me niet en toen ben ik ineens door naar boven geloopt om m'n pantoffeltjes aan te trekken, want ik had zulke natte voeten van de sneeuw en toen ben ik op den stoel naast m'n bed gaan zitten om ze aan te doen en toen ben ik zeker in slaap gevallen, ik was zoo moe van 't sleeën, dat is alles.”

„Jij hebt dan ook mooi gezocht, Beppie,” zei Hans, die inmiddels was thuisgekomen.

„Ik heb toch tweemaal in haar kamertje gekeken, maar hoe kon je haar nu

zien, daar achter die deur."

„Maar als je zoekt, kijk je toch overal en Emmie vond haar dan toch maar."

„Ja — Emmie — maar ik ben nu eenmaal Emmie niet," zei Beppie boos.

„Kinderen, kinderen," zei moeder, „hoe kunnen jullie nu gaan kibbelen, terwijl we zoo blij en dankbaar zijn. Kom, Hans, ga jij eens gauw aan de politie telefoneeren, dat Tineke terecht is en ga 't even vertellen bij de Witse's, ze hebben al tweemaal laten hooren en ga ook even bij de bureu aan."

Een kwartier later zat de heele familie om de tafel. Veel te eten was er niet, want Mina's rapen waren hopeloos aangebrand en door al de consternatie was er van een toetje maken ook niets gekomen. Maar wat deed het er toe! Tineke was gevonden en van blijdschap had toch niemand eetlust. Al die narigheid leek 'n droom nu Tineke daar zoo doodgewoon op haar plaatsje zat en al de bijzonderheden weten wilde van hoe er naar haar gezocht was. „En wat leuk, Em, dat jij me vindt," zei ze ten slotte.

„Hoe kwam je er eigenlijk bij om nog eens naar haar kamertje te gaan?" vroeg Hans.

En toen deed Emmie 't heele verhaal hoe ze Mina had uitgehoord en hoe ze, toen ze wist, dat de deur een poos had aangestaan, het gevoel had gehad van nog eens overal in huis te moeten zoeken en hoe ze bij 't zien van Tineke's schoenen verder 't kamertje in was gegaan en Tineke achter de deur ontdekt had.

„Je bent voor detective in de wieg gelegd," zei Hans bewonderend.

„Ik zal nooit vergeten, hoe blij ik was," zei Emmie eenvoudig, „toen ik Tineke zag."

Na tafel kwamen de Witse's even aanloopen en de bureu en telkens werd dan weer verteld, hoe 't Emmie was geweest, die Tineke had gevonden.

„Ik had gedacht, dat jij slimmer was, Beppie,” zei me-
neer Witse.

Beppie antwoordde niet en kreeg een kleur. Daar had
je 't weer! Emmie werd geprezen en in de lucht ge-
stoken alsof ze ik weet niet wat voor heldenfeit had ver-
richt en iedereen vond 't even dom en onnoozel van haar,
dat ze Tineke niet gevonden had. O, 't was niet langer
uit te staan!

Toen vader en moeder 's avonds naar hun slaapkamer
gingen, zei moeder: „'t Is net of ik Beppie nog hoor,
't lijkt wel of ze schreit.”

„Kom, moeder, je verbeeldt je wat, ik hoor niets,” zei
vader.

Maar moeders hooren en zien dingen van hun kinderen,
waar andere menschen, zelfs vaders niets van merken en
moeder dacht: „Ik ga toch even kijken.”

Toen ze Beppie's kamertje binnenkwam, was 't doodstil.
Beppie deed alsof ze sliep. Maar 'n snik, dien ze niet kon
inhouden, verried haar. Moeder had goed gehoord. Bep-
pie schreide.

„Kindje,” vroeg moeder, „wat scheelt er aan? Ben je
overstuur door den angst over Tineke?”

Geen antwoord.

„Kindje dan toch!”

„Och, moeder, ga maar heen,” snikte Beppie. „Ik ben te
slecht om mee te praten. O, moeder, u weet niet hoe 'n
hekel ik aan Emmie heb. Ik weet best, dat 't verkeerd
is, maar ik kan er niets aan doen. Ze bederft m'n leven.
O, waarom is ze hier ooit in huis gekomen! Vroeger was
ik nooit van iemand jaloersch.”

„Toen was er misschien geen aanleiding voor en werd
je niet aan jezelf ontdekt. 't Kan best zijn, dat God Em-
mie hier in huis heeft gebracht om jou te leeren tegen
die ondeugd te strijden.”

„Maar dat is nu juist wat ik niet kan.”

„En toch moet je 't leeren. Als je maar steeds toegeeft

aan al die afgunstige gedachten ten opzichte van Emmie, zul je nog eindigen met haar te gaan haten, en bedenk eens, dat er in den bijbel staat: „wie zijn broeder haat is een doodslager.””

„Een doodslager! O, moeder! Ik zou Emmie toch nooit doodslaan!”

„Neen, niet met je handen, maar wel met je booze gedachten en daden en woorden. Zie je niet, hoe Emmie er onder lijdt, dat je zoo heel onaardig tegen haar bent? Ik begrijp niet, hoe je zoo kunt zijn tegen een meisje, dat door haar ouders aan ons aller zorg en liefde is toevertrouwd. Denk eens, als jij eens bij vreemde menschen was, ver van ons allemaal en er was een kind, dat jou behandelde, zooals jij Emmie behandelt.”

„Maar wat doe ik haar dan?”

„Dat weet je zelf 't best. Maar ik laat je nu alleen, denk maar eens goed na over wat ik gezegd heb. En kindjelief, uit eigen kracht kun je die jaloerschheid niet overwinnen. Vraag of God je helpen wil. Beloof je me dat?”

„Ik weet 't niet, moeder,” zei Beppie, en schreide zich in slaap. Bidden deed zij niet.

7. HOE MINA WEGLIEP EN WEER TERUGKAM

Een paar dagen na die geschiedenis met Tineke werd Hans op 'n morgen tegen halfnacht wakker door een hard gebel aan de voordeur. Meteen hoorde hij vader aan de trap roepen: „Mina, waarom doe je toch niet open!” Even wachtte Hans, maar toen er weer gebeld werd, schoot hij haastig een jasje over z'n pyama en riep, de trap afstormende: „Ik zal wel even kijken, vader!” 't Was de post. „O, zoo, komt er nog iemand, 't kon niet in de bus,” zei de postbode. „'t Meissie heb zich zeker verslapen.”

„Ik Denk 't ook,” zei Hans, „'t spijt me, dat je moest

wachten." „Hans," klonk nu moeders stem boven aan de trap, „zet jij vast theewater op in de keuken en vraag dan of Beppie Mina even roept, ik begrijp niet hoe ze zich zoo verslapen kan!"

Hans knipte 't licht in de keuken aan. Dadelijk viel z'n

oog op een groot stuk wit papier, dat met 'n punaise aan de leuning van Mina's stoel was bevestigd. Er stond met reuze letters op: „De luije is naar huis gegaan, zoek nu maar een vluge." Lachen dat Hans moest! Maar vader en moeder lachten heelemaal niet, toen hij met de tijding, dat Mina was weggelopen, bij hen kwam. Ze vonden het een allervervelendste geschiedenis. 't Was geen gekheid

om met zoo'n groot gezin ineens zonder hulp te zitten! En Hans' lachlust bekoelde ook wel eenigszins toen moeder zei: „Ga jij je gauw aankleeden, Hans, en dan de schoenen poetsen, en zeg, dat Beppie ook voortmaakt en 't ontbijt klaarzet. Ik zal Emmie even roepen en vragen of ze Karelkje wil aankleeden.”

Na veel gehaast, gedraaf en gedoe zat de familie eindelijk een half uur later dan gewoonlijk om de ontbijt-tafel.

„Wat kan Mina bezield hebben om weg te loopen!” zei vader. „Hoe komt ze er bij, dat we haar te lui vinden?”

„Heb ik haar gezeid,” verkondigde Karelkje vol trots.

„Jij?”

„Ja, toen we gisteren te laat aten, zei Hans, dat Mina liever lui dan moe was, en toen ben ik haar dat na den etem gaan vertellen.”

„Foei, Karelkje, hoe ondeugend. Hoe kon je dat doen! En wat zei ze?”

„Zoo, vindem ze me binnen lui? Dat zal ik ze — ja, wat zei ze ook? Iets van peper geloof ik.”

„Inpeperem?” vroeg Tineke.

„Ja, dat was 't. Wat zou ze daarmee bedoelen?”

„Nou, wegloopen,” zei Tineke wijs.

„Maar we zitten er maar mee,” zei moeder zuchtend, terwijl ze dacht aan alles wat er gedaan moest worden.

„'t Is gelukkig Woensdag,” zei Emmie, „dan kunnen we vanmiddag heerlijk met alles helpen.”

„Ja, dat treft; alweer een geluk bij een ongeluk. Komen jullie om twaalf uur maar gauw naar huis.”

O, wat had moeder een drukken ochtend! Natuurlijk werd er onophoudelijk gebeld en Carla was lastig en tot overmaat van ramp werd Karelkje om elf uur door een leidster van de Montessori-school thuisgebracht. „Er was geen land met hem te bezeilen, mevrouw,” vertelde de leidster, „hij deed niets dan huilen en roepen, dat hij naar huis moest om z'n moeder te helpen. Hij wou niet

timmeren, niet teekenen, geen figuren leggen, geen schuurpapieren letters voelen — niets! Nu, toen zei de hoofdleidster: als hij dan niets anders wil, breng hem dan maar naar huis, en hier is hij dus." Karelkje keek heel triomfant en zei: „Nu ben ik Mina, hè moeder, ik ga vegen." En zoo kwam er van alles bij elkaar.

Aan de koffietafel zei vader: „Moeder, wat zie je er moe uit, dat gaat zoo niet. Wat zullen we doen om andere hulp te krijgen?"

„Ik heb nicht Keejet opgebeld, die kent en spreekt zoo van allerlei menschen en weet nog wel eens iemand. Ze zou er dadelijk voor me op uitgaan, van middag kwam ze even aan. Maar o, had ik Mina toch maar terug!" zuchtte moeder.

Na de koffie toog iedereen aan 't werk. Hans schepte kolen en veegde trappen en gang aan. Emmie en Beppie maakten den koffieboel weg en namen overal stof af, en om halfdrie was 't heele huis aan kant.

„Hooft eens, kinderen," zei moeder, „we koken maar eens niet van middag en eten om zes uur boterhammen, dat kan best eens voor een keer."

Dat vonden ze allemaal ook.

„Gaan jullie dus nu maar uit, Emmie en Beppie," ging moeder voort, „er is nu toch niets bijzonders te doen en jullie woudt immers winkels gaan kijken?"

In een wip waren de meisjes de deur uit. De winkels waren nu zoo prachtig met al de Sint Nicolaas-uitstallingen!

Maar eenmaal op straat zei Emmie: „Hoor eens, Beppie, daar bedenk ik me wat. Wat zou je er van zeggen, als we in plaats van naar de winkels te gaan eens naar Mina gingen? Misschien kunnen we haar overhalen om terug te komen. Wat zou dat een verrassing voor je moeder zijn!"

„Och, dat doet ze toch niet."

„Je weet 't nooit, we zouden 't altijd kunnen probeeren."

Een paar dagen geleden zou Beppie stellig niets van Emmie's plannetje hebben willen weten — uit jaloerschheid, dat het door Emmie en niet door haar zelf was bedacht. Maar moeders ernstige woorden hadden veel indruk op Beppie gemaakt en ze had zich werkelijk voorgenomen niet meer zoo jaloersch te wezen en liever tegen Emmie te zijn. Ze zei dus nu niets anders dan: „Mischien.”

„Weet jij waar ze woont?” vroeg Emmie nu.

„Jawel,” zei Beppie, „'t is 'n heele reis.”

„Als je me uitlegt hoe ik er komen moet, zou ik wel alleen kunnen gaan,” zei Emmie, „maar ik vind 't niets prettig om zoo alleen in zoo'n vreemde buurt rond te loopen en 't wordt zoo gauw donker. Toe, ga mee, Bep, als 't ons lukt, wat zal je moeder dan blij zijn!”

„Nou, vooruit dan maar!” zei Bep.

De meisjes pakten een tram, en moesten toen nog een eind loopen. Maar eindelijk stonden ze dan toch voor 't huis waar Mina's ouders woonden. Ze begonnen de trappen op te klauteren, want de familie woonde drie hoog voor.

Ze vonden 't toch wel een beetje eng. Hoe zou Mina's moeder 't vinden, dat ze daar zoo aan kwamen en wat zou Mina wel zeggen?

Ze tikten aan de deur en daar deed Mina hen zelf open. Behuilde oogen had ze en verlegen dat ze was!

„Wie is daar?” riep 'n stem uit de kamer.

„Beppie en Emmie, onze jongejuffrouwen,” antwoordde Mina over haar schouder.

„Maar meid, waarom laat je ze niet binnen?” ging de stem voort.

Mina ging op zij om de meisjes door te laten.

„Zoo, zoo, bent u Mina's jongejuffrouwen?” zei Mina's moeder.

„'t Is wat moois, dat ze daar heb uitgehaald om uws moe zoo maar te laten zitten. En dat, terwijl ik haar

altijd heb voorgehouden: Wat gij niet wilt, dat u geschiedt, doe dat ook aan een ander niet. 't Is 'n schandaal zeg ik, menschen, die zoo goed voor d'r benne! Ik wist niet, wat ik zag, toen ze daar van morgen om halfacht an kwam! Maar die meissies van tegenswoordig doen maar net wat in hun hoofd komt. As d'r vader thuis was geweest, maar die is den heelen dag op karwei, dan had ie er zoo weer naar u toe gestuurd. Maar ik kan 't niet gedaan krijgen — daar."

„Dan moeten ze maar niet vertellen, dat ik lui ben," zei Mina, „dat laat ik me niet zeggen."

„Maar dat heeft niemand gezegd, Mina," zei Beppie.

„O, zoo! Karel'tje kwam er dan toch maar mee in de keuken, dat verzint zoo'n kind toch niet uit z'n eigen."

„Ik zal je eens precies zeggen, hoe alles gegaan is, Mina,” zei Emmie. „Omdat we te laat aten, zei Hans, Mina is vandaag zeker liever lui dan moe, zooals je dan wel eens meer iets zegt, zonder er veel bij te denken. Mevrouw zei toen dadelijk, dat moet je niet zeggen, Hans, Mina was vandaag heelemaal niet lui, ze heeft juist heel hard gewerkt en ze had wat tegenspoed met 't fornuis, daarom is 't iets later. Maar dat mevrouw dat zei, heeft Karelkje er niet bij verteld. Als je nu eens binnen was gekomen en gevraagd had, wat Karelkje bedoelde, zou dat wel zoo verstandig zijn geweest en had je ons en jezelf en je moeder al dat gezeur van dat wegloopen kunnen besparen.”

„Ik zei al,” viel Mina's moeder bij, „had eerst 's gepraat, ze zelle dat zoo erg niet bedoeld hebbe, want ze magge van me meissie zegge wat ze wille, maar lui is ze niet, dat heb ze van mijn.”

„En zou je nu maar niet terugkomen, Mina?” zei Emmie, „nu je weet dat er niets ergs gezegd of bedoeld is. We missen je zoo vreeselijk en weten heusch geen raad.”

„Nee, heusch niet,” stemde Beppie toe.

„D'r ben anders meissies genoeg,” zei Mina, die nog maar niet zoo dadelijk wilde toegeven.

„Ja, maar niet zoo een als jij,” zei Emmie.

„Die Emmie toch!” zei Mina, „die zou je heusch overhalen.”

„Nu, we zullen er dan maar op rekenen, dat je terugkomt, hè?” hield Emmie voet bij stuk.

„Over 'n uurtje is ze d'r,” verzekerde Mina's moeder en Mina sprak haar niet tegen.

„En bent u nou die Emmie,” ging ze voort, „waar Mina 't altijd over heb, ze is merakel op u gesteld en als iemand 'r kon overhalen om terug te komen, was u 't wel.”

„Zoo, dat doet me plezier,” antwoordde Emmie. „Nu, dag juffrouw! Tot straks dan, Mina.”

Weer op straat gekomen, zei Emmie: „Ziezo, dat is

prachtig gelukt, dat hebben we mooi klaargespeeld!"

„Wij? Jij bedoel je," antwoordde Beppie.

„Och, toe, Beppie, zeur nou niet," zei Emmie met 'n zucht. „Kom, laten we gauw de tram weer nemen, 't is pas halfvier, we kunnen nog net een uurtje winkels kijken."

In de drukke volle winkelstraten met al de vroolijke menschen en de prachtige Sint Nicolaas-uitstallingen, vergat Beppie haar ergernis, dat Emmie en niet zij Mina had overgehaald om terug te komen, en toen ze tegen vijf uur thuis kwamen, begroette ze Mina, die opendeed, even opgewekt en luidruchtig als Emmie.

„Je nicht Keejet zit binnen, Beppie," zei Mina. „Ze is er al van drie uur af," zegt Tineke.

„Arme moeder!" antwoordde Beppie, „wat zal ze moe zijn."

Nicht Keejet was een van die menschen, die nooit uitgepraat zijn. Als ze eenmaal aan 't woord was, kon je er geen speld tusschen krijgen.

Toen de meisjes binnenkwamen, schepte ze juist even adem na een uitvoerige beschrijving te hebben gegeven van de verschillende blinde-darm-gevallen, die dat jaar in haar straat hadden plaatsgehad.

„O, Beppie en Emmie, kinderen, zijn jullie daar!" riep moeder uit. „En Mina is terug! Wat vreeselijk lief van jullie om naar haar toe te gaan. Ik dank jullie hartelijk, hoor. Ik ben toch zóó blij, dat ze er weer is."

„Ja, ja," nam nicht Keejet het woord, „dat is te begrijpen. Zonder hulp is geen grapje met zóó'n huishouden, en meestal weet ik nog wel eens iemand, maar nu toevalig geen mensch. En heb jij dat zoo bedacht, Beppie, om naar Mina's huis te gaan?"

„Neen, Emmie," moest Beppie tegen wil en dank antwoorden.

„Nu, Emmie, jij bent hier maar de reddende engel in huis, ik hoor daar van me nicht, dat jij het ook was, die

Tineke hebt gevonden. Wat zullen ze allemaal ophooren, als ik morgenavond op m'n zendingskrans dat verhaal van Tineke doe! En dat jij Tineke niet hebt kunnen vinden, Beppie, hoe is 't mogelijk!"

Nu kwam ook vader thuis en begreep niet Keejet, dat het etensuur naderde en 't nu tijd voor haar werd om op te stappen. Moeder liet haar uit, maar 't duurde wel vijf minuten eer ze weer binnenkwam.

„Waar blijf je, vrouw?" vroeg vader.

„Och, nicht Keejet moest me nog even vertellen hoe ze eens een meisje had bezorgd bij familie van kennissen van de vriendin van de verloofde van d'r neef Johan."

„Nu overdrijf je toch, moeder," zei vader.

„Neen, heusch niet, man," antwoordde moeder lachende, „ze zei 't net zoo. Maar wat zeg je er wel van, dat Mina terug is?"

„Ja, daar ben ik toch zóó blij om," zei vader, „want waar haal je zoo ineens andere hulp vandaan."

„Ze zegt, dat ze 't om Emmie deed," liet zich Tineke hooren.

„Nu, dan mogen we Emmie wel dankbaar zijn."

„Och kom," zei Emmie, „ze is weerom en daarmee uit."

„En ik heb haar pardon gevraagd, vader," zei Hans, „en haar gezegd, dat we dat papier van haar stoel in ons familie-archief zouden bewaren."

Dien avond was Beppie erg stil. Al de oude afgunstige gevoelens, die ze, onder den indruk van moeders woorden, een paar dagen had weten te bedwingen, bestormden haar met nieuwe kracht.

Van deze geschiedenis met Mina kreeg natuurlijk Emmie weer de eer. „Reddende engel," had nicht Keejet haar genoemd en vader had gezegd, dat ze Emmie wel dankbaar mochten zijn. Waarom haar niet? Ze was toch ook mee geweest naar Mina. Zonder haar had Emmie, Mina's huis misschien niet eens kunnen vinden.

Wat gaf het of je je best al deed? Altijd kwam er weer

wat anders, dat je jaloersch maakte. Ze gaf het dan ook maar op.

Ze bracht wederom die stem in haar binnenste tot zwijgen, die haar zeide, dat ze alleen met haar „best te doen” er niet komen kon, maar dat ze moest strijden en bidden of Gods Geest haar helpen wilde om de overwinning te behalen op haar jaloerschheid.

8. WIE KAN DAT GEDAAN HEBBEN?

't Gebeurde kort na Sint Nicolaas. De heele school was er vol van. Uit den zak van Ankie van Walde's mantel was, terwijl hij in de kleedkamer van de school hing, een beursje met vijf gulden verdwenen.

Toen ze om negen uur haar mantel had opgehangen was 't beursje nog in haar zak. Ze wist 't vast en zeker. Ze had nog gevoeld of 't er wel goed diep in zat, en toen ze om twaalf uur haar mantel aantrok, was 't er uit. O, wat schrok ze!

„M'n beurs! M'n beurs!” bracht ze uit, terwijl ze hulpeloos om zich heen keek.

„Kind, wat is er met je beurs?” vroeg Loes, die naast haar in de kleedkamer haar mantel stond aan te trekken.

„Weg! Zij is weg uit den zak van m'n mantel!”

„Kom, ben je niet wijs,” zei Suus, „je hadt hem er zeker niet in.”

„Ja, vast, ik weet 't zeker.”

„Zat er wat bijzonders in?”

„Ja, vijf gulden — ik moest wat gaan betalen voor moeder.”

„Laten wij eens voelen,” zei Loes.

Loes' hand dook in den eenen mantelzak, die van Suus in den anderen. Maar neen — geen beurs.

„Dat 's een gek geval,” zei Loes.

Er kwamen nu meer meisjes om Ankie heen staan en

weldra was de heele kleedkamer vol van de mare, dat Ankie van Walde, je weet wel, dat lange meisje uit de tweede klasse, haar beurs uit haar mantelzak miste. Er werd op den grond gekeken, nog eens in de zakken gevoeld, maar de beurs was en bleef weg.

„Wat doe je er aan?” vroeg Emmie.

„Ik Ga 't aan de directrice zeggen, natuurlijk.”

„Zou je niet eerst nog 's thuis kijken?” vroeg een van de oudere meisjes.

„Waarvoor? Ik weet net zoo zeker, dat hij er om negen uur in zat, als ik hier sta.”

„Ja, als je 't zoo zeker weet, dan is 't beter, dat je er maar dadelijk werk van maakt. 'n Lamme geschiedenis, hoor.”

„Nou en of.”

„Wie kan dat gedaan hebben?”

„Toch vast niemand hier van school.”

„Maar 'n inbreker kan toch ook niet.”

„Waarom niet? Iemand moet 't toch gedaan hebben.”

„Natuurlijk, beurzen gaan niet op hun eigen gelegenheid er van door.”

Van deze en dergelijke gezegden was de kleedkamer vol. Iedereen verdrong zich om Ankie en deed z'n best om een glimp te krijgen van den mantelzak, waaruit de beurs verdwenen was. Alsof daar iets aan te zien was! Eindelijk werd het door al dat geduw en gepraat zóó rumoerig in de kleedkamer, dat de directrice kwam aangelopen.

„Wat is hier te doen?” vroeg ze, „waarom gaan jullie niet naar huis?”

Ankie werd naar voren geduwd.

„M'n beurs is uit m'n mantelzak verdwenen, directrice, terwijl hij hier van morgen in de kleedkamer hing.”

„Je beurs? Weet je wel goed wat je daar zegt, Ankie?”

„Ja, zeker, directrice.”

„Ga even mee in m'n kamer, Ankie, en gaan jullie gauw naar huis, meisjes.”

Suus en Loes bleven nog even voor de deur van de school op Ankie wachten, maar eindelijk duurde 't hun te lang en gingen ook zij naar huis.

„Vertel me nu eens geregeld de heele geschiedenis, Ankie,” zei de directrice, toen deze haar in haar kamer gevolgd was.

„Wanneer je de beurs het laatst hebt gehad, wanneer je haar miste — alles.”

Veel te vertellen was er niet en toen Ankie al heel gauw zweeg, bleef de directrice een poosje zwiggend voor zich uitstaren. Eindelijk zei ze:

„Je begrijpt, dat ik erg ont-
daan ben van hetgeen je daar
vertelt, Ankie. Ik kan me niet
voorstellen, dat een van de
leerlingen van onze school
zich een beurs zou toeëigenen
uit den zak van een der andere
leerlingen.”

„Ik ook niet, directrice. Maar
iemand moet het toch gedaan
hebben.”

„Je weet dus héél zeker, dat
de beurs hier in de kleedkamer uit je mantelzak is ver-
dwenen? Denk nog eens goed na, eer ik verdere maat-
regelen in deze hoogst pijnlijke geschiedenis ga
nemen.”

„Ik weet het héél zeker, directrice.”

„Nu, wil je dan eens even bellen?”

Ankie drukte op het knopje naast de deur, en een oogen-

blik later verscheen de portier.

Hij keek verwonderd van de een naar de ander, maar de directrice liet hem niet lang in onzekerheid.

„Portier,” zei de directrice, „de jonge juffrouw Van Walde vertelt me daar, dat haar beurs met geld uit haar mantelzak is verdwenen.”

„Haar beurs? Hier op school? In de kleedkamer? Hoe kan dat?”

„Ja, hoe kan dat? Als we dat maar wisten. Van morgen

om negen uur, toen ze den mantel ophing, was de beurs nog in den zak en om twaalf uur was ze er uit."

„Weet je dat wel zeker, Van Walde?" vroeg de portier, die de gewoonte had, alle meisjes bij hun „van" te noemen, „'t is me nogal geen kleine beschuldiging, die je daar uitspreekt."

„Ik weet het vast, portier."

„Ik begrijp er niets van, hoe dat gebeurd kan zijn. Onder schooltijd komt er nooit iemand in de kleedkamer," verzekerde de portier, „en als ik me goed herinner was jij van morgen erg laat, ik geloof de laatste van al de meisjes, die de school inkwamen, nu en om twaalf uur zou niemand tijd hebben om ongezien een beurs uit 'n zak te halen, dan rolt om zoo te zeggen de heele bende tegelijk de kleedkamer binnen. Was er veel in je beurs?"

„Vijf gulden!"

„Hm, hm, nogal geen kleinigheid. En wist iemand er van, dat jij zooveel geld bij je hadt?"

„Neen, niemand."

De portier wist nu niets meer te vragen en keek de directrice aan met een gezicht van: wat moeten we nu hieraan doen? Hij vond deze geschiedenis al even ellendig als zij. In al de tien jaren, dat hij zijn betrekking hier vervulde, was iets dergelijks nooit voorgekomen. Ineens zei hij: „Maar daar bedenk ik me, dat jij toch niet de laatste was, die de school binnenkwam. Randolph kwam nog achter je aan. Ik wou juist de deur sluiten toen ze er kwam aangerend, 'k had er mee te doen zooals ze holde en ik wachtte dus even op 'r en sloot de deur en luidde de tweede bel één minuut te laat."

„Emmiel!" riep Ankie uit, „o, maar die zou zoo iets nooit doen!"

„Daar hebben we 't nu niet over. We gaan nu alleen maar na, wie er na jou in de kleedkamer is geweest en wie het kan gedaan hebben. Iemand moet het toch wezen."

„O, maar Emmie vast niet,” hield Ankie vol.
„Neen, dat geloof ik ook niet, Ankie,” zei de directrice.
„Maar de portier heeft gelijk, iemand moet het gedaan hebben en we zullen de zaak onderzoeken, tot we weten wie dat is. Het verdwijnen van een beurs met vijf gulden is niet iets, dat we zoo zonder meer voorbij kunnen laten gaan. Ga nu maar naar huis, Ankie. Hoe ik deze zaak verder zal aanpakken, daar moet ik nog eens ernstig over nadenken.”

In gedachten verzonken liep Ankie naar huis. O, wat had ze vreeselijk het land! Dat die vijf gulden weg waren was heel akelig, maar veel erger was het, dat iemand ze had ge—stolen. Hè, wat een afschuwelijk woord! En toch, hoe kon je 't anders noemen. Kon ze maar denken, dat ze de beurs op straat verloren had, maar dit was onmogelijk. En wat trof het nu ongelukkig, dat Emmie nog na haar in de kleedkamer was geweest, terwijl al de andere meisjes al in de lokalen waren. Natuurlijk had zij de beurs niet weggenomen, dat wist Ankie even zeker als dat ze 't zelf niet gedaan had. Maar nu was de schijn tegen haar en o, wat was dat ellendig! Als de ware schuldige dan niet ontdekt werd, zouden er toch altijd meisjes zijn, die er Emmie op aankeken. Had ze maar niets aan de directrice gezegd! Misschien was 't nog wel vanzelf uitgekomen, wie 't gedaan had. Hoe? Ja, dat wist ze ook niet. En 't zou toch niets geholpen hebben, al had ze gezwegén, want vader en moeder zouden 't er natuurlijk ook niet bij hebben laten zitten, dat haar beurs op school uit haar mantelzak verdwenen was. En als zij niets tegen de directrice had gezegd, dan zouden die 't gedaan hebben. Wat zou de directrice nu verder doen? Voor den portier was 't ook echt vervelend. Had ze 't geld maar in een taschje bij zich gehouden. Maar 't kwam gewoon niet bij je op, dat op school iemand iets uit je mantelzak zou nemen. O, wie kon dat toch gedaan hebben!

Beppie en Emmie waren ook heelemaal vervuld van het gebeurde op school thuisgekomen. Aan de koffietafel deden ze 't heele verhaal in kleuren en geuren.

„Dat is 'n koopje voor Ankie en ook voor jullie directrice,” zei Hans.

„Zou ze de politie er bij halen?”

„Nou, dat denk ik niet,” zei Emmie, „maar je weet 't nooit.”

„Stel je voor dat er een agent komt om ons een voor een te ondervragen, ik wist me geen raad,” zei Beppie.

„Waarom niet, als je niets op je geweten hebt,” orakelde Hans.

„Toen laatst met Tineke vond ik dien politiemann ook al zoo eng,” ging Beppie voort.

„Misschien komt diezelfde wel bij jullie op school,” plaagde Hans, „maar ik denk dan, dat hij eerder Emmie dan jou zal vragen om hem te helpen zoeken.”

Vuurrood van woede werd Beppie. Altijd treiterde die Hans haar tegenwoordig en altijd zóó, dat ie meteen Emmie iets aardigs zei.

Gelukkig zei vader: „Kom, Hans, schei daar nu eens over uit. Als je dan absoluut plagen wilt, bedenk dan eens iets nieuws.”

„Lekker!” dacht Beppie, en meteen vond ze 't vervelend, dat ze dat dacht, en er van genoot, dat vader Hans zoo op z'n plaats zette. Ze hield toch zooveel van 'm. Och, 't kwam alles door die Emmie. Die maakte, dat ze 'n onuitstaanbaar spook werd.

In opgewonden stemming kwamen de meisjes 's middags op school. De vermiste beurs was natuurlijk het onderwerp, waar alle gesprekken in de gang en de kleedkamer om draaiden. Ankie van Walde kwam pas op 't nippertje. Er was dus weinig gelegenheid om haar te vragen hoe het gesprek met de directrice was afgelopen.

„Waarom ben je niet wat vroeger gekomen, Ankie?”

vroeg een der meisjes, „dan had je ons nog eens wat kunnen vertellen.”

„Kind, ze hield me wel een half uur bij d'r binnen en toen had ik nauwelijks tijd om heen en weer te rennen, thuis alles te vertellen en een boterham naar binnen te slikken, dat snap je toch ook wel.”

„Van ochtend was je ook al zoo laat,” zei Suus.

„Maar toch niet zoo laat als ik,” viel Emmie in, „ik was de laatste van allemaal, de portier zag mij aankomen en was toen zoo goedig om even te wachten in plaats van de deur voor m'n neus dicht te gooien.”

Meteen luidde de bel en gingen de meisjes naar hun verschillende lokalen. Veel aandacht bij de lessen was er niet. Vooral niet nadat de directrice de verschillende klassen was rondgegaan om overal een kort toespraakje te houden. „Meisjes,” had ze gezegd, „jullie weet allemaal wat er van morgen is gebeurd, hoe de beurs van Ankie van Walde hier op school uit haar mantelzak is verdwenen. We zijn er allen erg van onder den indruk, want die beurs kan niet vanzelf uit den zak verdwenen zijn, iemand moet er die — uitgenomen hebben. En wie dat is geweest, moet uitkomen. Ik behoef jullie zeker wel niet te vertellen, wat een allertreurigste geschiedenis ik dit vind. Nu wil ik jullie één ding zeggen: het meisje dat in deze zaak de schuldige is en er berouw over heeft, mag zich tot morgenochtend negen uur bij mij aanmelden, hetzij schriftelijk, hetzij persoonlijk. De zaak blijft dan geheel tusschen haar en tusschen mij en er wordt niet meer over gesproken. Meldt zich echter niemand bij mij aan, dan zal ik jullie morgenmiddag allen één voor één in m'n kamer bij me laten komen om jullie te ondervragen in tegenwoordigheid van een der leeraars en een der leeraren. Ik hoop echter zeer, dat dit niet noodig zal zijn.”

9. EMMIE VERDACHT

De hoop van de directrice, dat de schuldige zich zelf bij haar zou komen aanmelden, werd niet verwezenlijkt; en zooals ze had aangekondigd, dat gebeuren zou, werden den volgenden middag al de leerlingen der school één voor één in haar kamer ontboden. O, wat was dat akelig! Telkens kwam de portier een naam afroepen en verdween een der meisjes om in de kamer der directrice ondervraagd te worden. Was er den vorigen dag en des ochtends al weinig aandacht bij de lessen geweest, nu ontbrak die geheel. Sommige meisjes keken heel onverschillig als ze van de directrice terugkwamen, anderen hadden een kleur of zagen bleek, maar gehuild had niemand, of tenminste — bijna niemand. Waarom zou je? Alleen Emmie Randolf kwam met behuilde oogen in haar klasse terug. Daar begreep nu niemand iets van en toen 't eindelijk vier uur was, verdrongen zich de meisjes om haar heen, om te vragen, waarom ze bij de directrice had gehuild.

„O, stel je voor,” zei Emmie, terwijl de tranen haar weer in de oogen sprongen, „ik ben gisteren de eenige geweest, die nog na Ankie in de kleedkamer was, zegt de portier, en nu beschuldigt directrice mij natuurlijk niet —”

„Zou ze ook eens moeten probeeren,” mompelde Loes.

„Maar ze zegt toch, dat de schijn tegen me is, ten minste daar kwam 't op neer, in ronde woorden durfde ze 't niet zeggen. —”

„Natuurlijk niet, zoo'n draak,” riep Suus uit.

„Pas op toch, Suus,” waarschuwde een vriendin, „ze staat daar in de gang met den aardrijkskunde-tijger te praten.”

„Kan me niet schelen,” zei Suus. „Als ze Emmie durft te verdenken, krijgt ze met mij te doen — al moet ik er om van school gestuurd, ik zal d'r!”

„Net of jij zoo iets zou kunnen doen, Emmie,” zei Ankie, „ik geloof 't geen duizendste part van 'n seconde.”

„En ik ook niet, ik ook niet!” klonk het van alle kanten en al Emmie's klasgenooten drongen om haar heen en beijverden zich om haar te verzekeren hoe vast ze van haar onschuld overtuigd waren. Ook Beppie bleef niet achter, in de opwindung van 't oogenblik was ze al de grieven, die ze anders tegen Emmie had, vergeten.

Toen Beppie en Emmie thuis het verhaal deden van alles wat er dien middag op school was voorgevallen en hoe de directrice Emmie, nu ja, wel niet verdacht, maar toch ook niet met ronde woorden zei, dat ze 't niet deed, waren meneer en mevrouw Van Ingen vreeselijk verdrietig en verontwaardigd. Ze vonden het meer dan akelig, dat zoo iets Emmie nu moest overkomen, terwijl ze bij hen in huis was. De woede van Hans kende geen grenzen.

„Ik ga naar de directrice toe,” zei hij, „ik heb aan je moeder beloofd, dat ik je zou verdedigen als 't noodig was, Emmie, en nu is dat noodig.”

„Moet je niet doen, Hans,” zei Emmie, „al vind ik 't heel lief van je, dat je 't voor me opneemt, maar 't zou niets geven, ze zegt niet, dat ik 't gedaan heb, dat zou ze niet durven, dus je zou niets geen vat op haar hebben en ze zou je waarschijnlijk onmiddellijk vragen om je met je eigen zaken te bemoeien. 't Ellendige is, dat ze niet rond-uit zegt, dat ze vast overtuigd is, dat ik zoo iets niet kan gedaan hebben. Zij en de portier herhalen steeds: „We zeggen niet, dat jij 't deed, maar iemand moet het gedaan hebben en jij bent de eenige, die na Ankie in de kleedkamer bent geweest.”

„Nee, dat is niet waar,” zei Hans, „na jou is er nog iemand in geweest. Ze weten alleen maar niet wie. En hoe komt dat nog ooit uit! Zou u er niet eens met 'n detective over praten, vader?”

„Nee, jongen, dat zullen we nu nog maar niet doen.

We zullen beginnen met eens rustig af te wachten. Ik ben overtuigd, dat er nog wel licht in deze zaak zal komen, al begrijpen we nu niet dadelijk hoe."

„Maar 't is zoo ellendig voor Emmie."

„Ja, 't is heel ellendig voor Emmie," zei mevrouw Van Ingen, „maar ze moet zich maar troosten met de gedachte, dat niemand, die haar ook maar een beetje kent, een oogenblik gelooft, dat zij tot zoo iets in staat zou zijn." Emmie keek haar dankbaar aan en zei toen: „Wilt u van deze heele geschiedenis als 't u blijft niets aan moeder schrijven, mevrouw? Vader gaat nu zoo prachtig vooruit en als hij hiervan hoorde, zou hij 't zich misschien aantrekken en weer minder goed worden en moeder zou 't ook zóó akelig voor me vinden."

„Neen," beloofde mevrouw, „ik zal er niets van schrijven. Want wie weet, voor dat de brief er was, is 't misschien al lang uitgekomen, wie de beurs wegnam."

Maar helaas, dit gebeurde niet; dag na dag verliep, maar Ankie van Walde's beurs was weg en bleef weg en van de schuldige werd geen spoor ontdekt.

De directrice had er nog even over gedacht, vooral op aandringen van den portier, om er de politie in te halen, maar meneer en mevrouw Van Walde hadden haar verzocht verder geen werk van de treurige geschiedenis te maken.

„In al het gedoe, dat een politie-verhoor meebrengt en na zich sleept, heb ik geen zin," zeide meneer Van Walde.

„Ik geloof ook vast, dat ook zonder politie op de een of andere manier zal uitkomen, wie de schuldige is. Dat gebeurt toch zoo vaak en op z'n onverwachts. Dat het Emmie Randolph niet geweest is, die de beurs wegnam, daar ben ik heilig van overtuigd. Ik ken 't meisje weinig, zag haar maar een paar maal bij Ankie, maar dat is geen type om beurzen weg te nemen."

Dat vonden al de meisjes ook en toch en toch — eer er een week was verlopen, was de heele school in twee

partijen verdeeld. De eene partij, waartoe al Emmie's klasgenooten behoorden, hield strak en stijf vol, dat Emmie zoo iets nooit zou hebben kunnen doen. De andere partij beweerde, dat Emmie het wel moest gedaan hebben, al kon je 't ook niet begrijpen. Er was immers na Ankie niemand in de kleedkamer geweest, behalve zij en iemand moest het toch gedaan hebben. „Wat kende je Emmie eigenlijk,” redeneerde die partij verder, „ze was pas een paar maanden op school en ja, ze was wel heel leuk en vriendelijk, maar verder wist je dan toch ook niets van haar af!”

't Was een allertreurigste toestand. Emmie leed er vreeselijk onder. Al sprak natuurlijk niemand het in ronde woorden tegen haar uit, ze voelde toch heel goed, dat er een massa meisjes waren, die dachten, dat zij de beurs had weggenomen. Stel je voor, zij, Emmie Randolph! Het was natuurlijk een groote troost, dat geen van de Van Ingen's en geen van haar klasgenooten haar verdachten, maar o, wat was het afschuwelijk als ze in de kleedkamer kwam en merkte hoe de gesprekken plotseling verstomden met veelzeggende blikken in haar richting. Ze kwam zoo laat mogelijk op school en om twaalf uur en om vier uur vloog ze weg. Ze had ook geen hoofd voor haar werk. En 't kwam er nu juist zoo op aan voor 't Kerstrapport. Ze had er zich zoo op verheugd een mooi rapport aan vader en moeder te zullen kunnen sturen. Nu zou daar wel niets van komen. Haar opstel voor Nederlandsche taal hing als droog zand aan elkaar. En er waren nog wel zulke eenige onderwerpen opgegeven, zoodat je haast niet wist, wat je kiezen zou. Het leukste had haar geleken: „Vier weken aan zee,” omdat ze verleden jaar juist met vader en moeder naar Noordwijk was geweest en nog precies wist wat ze daar toen allemaal gedaan en gezien had. Toch was er van 't opstel niets terechtgekomen en had zij er een slecht cijfer voor gekregen. Haar fransche opstel was ook mislukt, de

leeraar had gezegd: „Ik had van jou iets beters verwacht, Emmie.” En zoo ging 't met alles. In piano studeeren had ze ook niet den minsten zin en als ze speelde maakte ze telkens fouten. Gisterenavond had Tineke nog gezegd, toen ze Kerstliederen met haar instudeerde: „Je vergist je ieder keer, Emmie, Hans kan 't veel beter.” Ach, ze deed alles verkeerd omdat de gedachte aan die weggenomen beurs haar geen oogenblik losliet. O, hoe zou het nog ooit uitkomen, wie het deed! Verbeeld je, dat 't eens niet voor de Kerstvacantie uitkwam. Wat 'n treurige Kerstvacantie zou ze dan hebben! En ze had er zich zoo op verheugd met al de anderen mee naar Bloemendaal, mee naar grootvader en grootmoeder te gaan. En als 't eens nooit uitkwam, als die verdenking eens altijd op haar bleef rusten! Dat was niet in te denken gewoon. O, kon ze maar eens alles aan vader en moeder vertellen! Maar voor niets ter wereld zou ze hun toch over haar verdriet willen schrijven, al snakte ze ook nog zoo naar een woordje van troost. Welk een zegen was het nu voor Emmie, dat zij, nu ze zoo ver weg was van haar aard-schen vader en moeder, wist tot Wien ze kon gaan met haar leed. Elken avond stortte ze haar hart bij haar Hemelschen Vader uit en bad zij of Hij haar wilde helpen om deze beproeving te dragen en of Hij aan het licht wilde laten komen, wie de schuldige was.

10. SLAPELOOZE UREN

't **W**as de Zondag vóór Kerstmis geweest. Al veel meer dan een uur lag Beppie in bed, want 't was bijna twaalf uur. Maar slapen deed ze niet, ze was er veel te onrustig voor en ze gooide zich telkens om en om. Zoals alle Zondagavonden hadden ze tot slot van den avond bij de piano psalm- en gezangversjes gezongen. En met het oog op het naderend Kerstfeest waren ze dezen avond geëindigd met:

Bereidt, bereidt uw harten,
Gij zondig menschenkroost!
Hij komt, die voor uw smarten
Verlossing heeft en troost,
Gods eeuw'ge Vadermin
Heeft Hem ten lust en leven
Gezonden en gegeven;
Hij keer' bij allen in!

Toen had vader gebeden. „O, Heer,” had hij gevraagd, „geef dat ons hart bereid moge zijn om U te ontvangen. Geef dat het niet vervuld zij van aardschgezindheid of liefdeloosheid of andere dingen, die U verdriet doen, zoodat er voor U geen plaats in is en Gij er niet in kunt keeren.” Verder had Beppie niet geluisterd. Als in een droom had zij iedereen goeden nacht gezegd, was ze naar boven gegaan en had zij zich uitgetkleed. Ze had gehoopt, dat ze dadelijk in zou slapen, maar dat was haar onmogelijk. Vaders woorden achtervolgden haar. Zij lieten haar geen oogenblik los. Een hart vervuld van liefdeloosheid, dat was haar hart. In haar hart was geen plaats voor Jezus. Haar hart was niet bereid om Hem te ontvangen. Hij kon tot haar niet inkeeren. Neen, met een hart zoo vol booze gedachten als zij had, kon zij geen Kerstfeest vieren. Zij had een gevoel, dat zij niet mee kon gaan met al de anderen naar grootvader en grootmoeder. O, wat zouden zij schrikken als ze slechts een oogenblikje in haar hart konden zien. Maar zij konden dat niet, doch God kon dat wèl. Hij kende al de liefdelooze, booze gedachten, die zij ten opzichte van Emmie had gekoesterd, ja nog koesterde. Van alles kwam haar in dit stille, nachtelijke uur voor den geest. Ze bedacht zich hoe ze de vorige week een paar meisjes, die in de kledkamer met haar rug naar haar toe stonden, had hooren zeggen: „Misschien had ze schulden gemaakt voor St. Nicolaas, ze zijn met zoo'n massa bij die familie bij wie ze aan huis is, en dat loopt zoo op, en ze wist zeker

niet hoe ze aan geld moest komen."

„Ja, dat zou kunnen," was 't antwoord geweest, „maar snappen doe ik 't niet."

En in plaats, dat ze toen naar die meisjes toe was gegaan en gezegd had, dat dit volstrekt het geval niet was, want dat ze bij hen thuis maar heel eenvoudig Sint Nicolaas hadden gevierd met kleine cadeautjes, had ze gezwegen en gauw gemaakt, dat ze wegkwam. Ze had toen al dadelijk gevoeld hoe vreeselijk verkeerd ze deed met dat zwijgen en aan moeders woorden moeten denken, dat je iemand ook kunt doodslaan door booze gedachten en woorden en daden. En dat zwijgen was echt een booze daad geweest, want soms kun je met zwijgen evenveel, zoo niet meer kwaad doen dan met spreken. En waarom had ze gezwegen? Ja, ze zou 't zichzelf nu maar bekennen: ze vond het eigenlijk niets akelig, dat Emmie bij een deel der meisjes onder verdenking stond die beurs te hebben weggenomen, omdat zij door het tobben hierover veranderd was als een blad op een boom. In plaats van leuk en vroolijk zooals in 't begin, was ze nu stil en in zichzelf gekeerd, zoodat een massa meisjes, die eerst met haar hadden gedweept, haar nu links lieten liggen, ook al behoorden zij tot de partij, die geloofde aan haar onschuld. En nu Emmie, omdat ze zich het heele geval zoo aantrok, haar werk ook slecht deed, was er voor haar, Beppie, geen reden meer om zoo ja-loersch te zijn en zich voortdurend achteraf gezet te voelen. En dat vond ze wel een heel prettige gewaarwording. Haar opstellen voor Nederlandsch en Fransch waren nu ook weer de beste geweest van de heele klasse, zooals altijd het geval was eer Emmie kwam. Ja, ze had nu kans op een veel mooiere lijst dan Emmie. Wie zou dat voor 'n paar weken gedacht hebben! Ze vond het allemaal natuurlijk wel heel akelig voor Emmie, maar voor haar part moest het nog maar een beetje duren eer de schuldige werd ontdekt.

Maar toen ze zoover met haar overdenkingen gekomen was, vloog ze verschrikt overeind. Nog nooit had ze zichzelf zóó ronduit bekend, hoe vol liefdeloosheid haar hart was ten opzichte van Emmie, als thans, nu haar geweten was wakker geschud door vaders gebed. Was het werkelijk zoo ver met haar gekomen dat ze kon wenschen, dat Emmie nog langer bleef lijden onder die valsche beschuldiging, alleen omdat zij dan wat meer geprezen worden en een mooiere lijst dan Emmie krijgen zou? O, als Loes en Suus en Ankie eens wisten, wat zij in haar hart voor booze gedachten had! Loes en Suus en Ankie, die hun liefste bezittingen zouden willen geven, als maar ontdekt werd, wie die beurs had weggenomen en die alles deden en verzonnen om toch maar lief en hartelijk voor Emmie te zijn en haar wat af te leiden van haar verdriet. Als ze maar de helft van haar liefdelooze gedachten en gevoelens kenden, ze zouden nooit meer vriendin met haar willen zijn. En met recht, dacht Bepie. Eindelijk zag ze zichzelf zooals ze werkelijk was. O, een hart te hebben zóó vol liefdeloosheid, dat Jezus er niet in kon keeren! Vreeselijk was het! Wat moest ze beginnen! Ze wist geen raad. Bidden durfde ze niet. En toch — daar moest het toe komen. Ze moest God om vergeving vragen en smeeken of Zijn Geest haar helpen ~~macht~~ om haar jaloerschheid te overwinnen. En nu zou 't Donderdag Kerstfeest zijn. Zooals ze nu was, kon ze het niet vieren. O, wat moest ze doen! Daar schoot haar als een lichtstraal de gedachte aan grootvader en grootmoeder te binnen. Ze ging altijd een dag vooruit naar Bloemendaal om grootmoeder te helpen alles in orde te maken. Ze zou alles wat er in deze laatste maanden in haar hart was omgegaan aan de lieve oudjes vertellen en zij zouden haar helpen om den weg tot God, waar ze zoo ver van afgedwaald was, weer terug te vinden, dat wist zij zeker. En met die troostrijke gedachte viel ze eindelijk in slaap. 't Was al over tweeën!

11. BIJ GROOTVADER EN GROOTMOEDER

Den volgenden morgen aan 't ontbijt zag Beppie zoo bleek, dat moeder bezorgd vroeg: „Kindje, wat zie je wit, voel je je niet goed?”

„Ik heb vreeselijke hoofdpijn, moeder,” antwoordde Beppie.

„Je hebt al een paar dagen zoo betrokken gezien, je hebt ook zoo hard gewerkt de laatste weken. Je moest, dunkt me, vandaag en morgen maar niet naar school gaan. Zoo'n paar laatste dagen voor 'n vacantie komt het er zoo heel erg niet op aan en voor de rapporten is nu toch alles al beslist, die komen immers vandaag? Wat vind jij er van, vader?”

„Ja, als ze heusch niet goed is, moet het maar, ik ben anders erg tegen verzuimen.”

„Ik ook,” zei moeder, „maar je ziet zelf hoe bleek 't kind ziet. 't Liefst stuurde ik haar dadelijk naar Bloemendaal, dan kan ze daar heerlijk uitrusten eer wij allemaal komen en kan grootmoeder haar een beetje vertroetelen. Ik heb er deze dagen zoo weinig tijd voor, er is nog zooveel te doen eer we Woensdag het huis sluiten.”

„O, ja, toe moeder, doe u dat,” zei Beppie, „toe, stuur u me naar grootmoeder.”

„Ik wou, dat ik ook school — hm — ik bedoel hoofdpijn had,” mompelde Hans.

„Moeder, vindt u mijn ook niet bleek?” vroeg Tineke, „en eergisteren had ik ook hoofdpijn.”

„Kom, kom, gekheid jullie! Maakt maar gauw, dat je naar school komt. En jij, Emmie, wilt wel een briefje voor de directrice meenemen, niet? Ik zal 't gauw schrijven.”

Toen ze allemaal weg waren, belde moeder grootmoeder op om te vragen of Beppie dadelijk komen mocht. Natuurlijk mocht het; Beppie moest maar maken, dat ze er voor de koffie was, zei grootmoeder. Beppie had een ge-

voel alsof de hoofdpijn al niet zoo erg meer was, terwijl moeder, nadat ze het ontbijt had weggeruimd, met haar naar boven ging om haar handkoffertje in te pakken.

Een uurtje later zat Beppie in den trein en 't sloeg juist twaalf uur toen ze aan 't aardige villaatje van haar grootouders aanbelde. Oude Griet, die al veertig jaar bij grootvader en grootmoeder diende, en als een lid van de familie werd beschouwd, deed open. Meteen kwamen grootvader en grootmoeder de gang in en werd ze door alle drie om 't hardst verwelkomd en beklaagd, dat ze zoo'n hoofdpijn had.

„O, maar nu 'k hier ben, is 't al veel beter,” verzekerde Beppie, en meteen, dat ze 't zeide, dacht ze: „O, als ze eens wisten, wat 'n slecht kind ik ben, zouden ze dan wel zoo lief voor me zijn?”

Na de koffie stond grootmoeder er op, dat Beppie wat op den divan zou gaan liggen. Ze werd warm toegestopt en vermaand een lekker dutje te doen. O, wat was 't heerlijk om zoo vertroeteld te worden, zelfs al had je het gevoel dat je 't in 't geheel niet verdiende! Toen ze na een paar uur wakker werd was de hoofdpijn verdwenen en voelde ze zich weer heelemaal goed. Maar al zag zij er nu veel beter uit, dan toen ze 's morgens kwam, toch voelden grootvader en grootmoeder heel goed, dat er iets was, dat Beppie hinderde. Ze was zoo stil en in zichzelf gekeerd, en dat waren ze van haar niet gewend. Ze vroegen echter naar niets, ze drongen zich nooit in 't vertrouwen der kleinkinderen. Ze wachtten altijd rustig af, tot de kinderen uit zichzelf tot hen kwamen met wat hen blij of verdrietig maakte.

En na den eten, toen ze met z'n drietjes bij den haard zaten en grootmoeder de groote lamp uitgedraaid en de schemerlamp opgedraaid had en alles uitlokke tot vertrouwelikheden, stortte Beppie haar hart voor haar grootouders uit. Ze verzweeg niets en spaarde zichzelf niet. Ze vertelde hoe ze eigenlijk al jaloersch van Emmie was

geweest, eer deze nog goed en wel bij hen was. En hoe ze, toen ze merkte, dat Emmie vlugger met leeren was dan zij en mooier opstellen maken kon en verder was met pianospelen, ja, haar eigenlijk in alles de loef afstak, steeds jaloerscher op haar geworden was. En toen gaf ze een beschrijving hoe Emmie Tineke had gevonden toen die zoek was en hoe ze de weggelooopen Mina had weten bewegen terug te komen, en hoe zij aldoor door iedereen geprezen werd en zij, Beppie, zich steeds achteraf gezet voelde. „En ik kon niet velen, grootvader, dat u met haar schaakte en ze met grootmoeder handwerken deed, en dat Hans en de meisjes op school met haar dweepten en de kleintjes dol op haar waren en Mina haar aanbad,” zeide ze, en toen kwam ten slotte het verhaal van de verdwenen beurs en hoe Emmie door een deel van de meisjes als de schuldige werd aangezien en hoe ze, uit verdriet daarover, haar gedachten niet bij haar werk had en het slecht deed en hoe, nu ze niet leuk en vroolijk kon zijn, de meeste meisjes haar links lieten liggen.

„En grootvader en grootmoeder, nu komt het ergste wat ik u vertellen moet, u zult er van schrikken, zoo slecht als ik ben. Ik wist het wel hoe verkeerd 't van mij was om zoo jaloersch van Emmie te zijn en moeder sprak er ook heel ernstig met me over, en zeide dat ik er tegen strijden moest en bidden om hulp van Gods Geest in dien strijd, maar ik kon of liever ik wilde 't niet doen en zoo werd ik hoe langer hoe jaloerscher. Hoe ver 't met mij gekomen was, heb ik echter gisterenavond pas goed ingezien, toen vader met ons bad nadat wij: „Bereidt, bereidt uw harten” hadden gezongen en hij vroeg of er in ons aller hart plaats mocht zijn voor Jezus om in te keeren. Ik voelde toen, hoe Hij in mijn hart niet kon inkeeren, omdat 't vol booze gedachten was jegens Emmie. O, u zult 't niet kunnen gelooven, maar ik hoopte, dat 't nog niet gauw ontdekt zou worden wie de beurs uit Ankie's zak had weggepakt; omdat Emmie dan nog lan-

ger slecht werken en ik weer de mooiste cijfers hebben zou en de meisjes mij leuker zouden vinden dan haar. O, en nu kan ik geen Kerstfeest vieren en ik voel mij zoo slecht en ongelukkig!”

Hier zweeg Beppie en leunde snikkend tegen grootmoeder aan.

Ook grootvader en grootmoeder zeiden eenige oogenblikken niets. Zij baden in stilte of God hun de rechte woorden wilde ingeven om tot Beppie te spreken, woorden, die haar zouden kunnen helpen om den strijd aan te binden tegen de ondeugd, die haar hart in bezit had genomen.

Eindelijk zei grootvader: „Schrei nu niet langer, kindje, maar dank God, dat Hij je door middel van vaders gebed in 't hart gegrepen heeft en heeft doen inzien op welk een verkeerden weg je bent verdwaald. Dat je nu werkelijk beseft, hoe verkeerd je deelt, door steeds toe te geven aan al die booze gedachten en gevoelens tegenover Emmie is de eerste stap om weer op den goeden weg te komen en als je waarlijk berouw hebt en om vergeving bidt, dan kun je ook Kerstfeest vieren. Een zondaar, die berouw heeft, wordt door God nimmer afgestooten om Zijns Zoons wil, die voor zondaren op aarde kwam.” „Ja,” zei grootmoeder zacht:

„Voor zondaars daalt der Eng'len Heer,
Voor arme zondaars daalt Hij neer.”

„Maar zou God mij heusch willen vergeven en zou ik heusch Kerstfeest mogen vieren, nadat ik zóó slecht ben geweest?” twijfelde Beppie nog.

„Kindlief, we willen 't Hem samen vragen,” zei grootvader.

En toen bad grootvader of God Beppie vergeven wilde en of Hij haar hart met liefde inplaats van met afgunst jegens Emmie vervullen wilde en of Hij 't bereid wilde maken om 't geboortefeest te vieren van Hem, die op aarde kwam om zondaren zalig te maken.

Veel spraken grootvader en grootmoeder en Beppie dien avond niet meer. Ieder was vervuld van z'n eigen gedachten. Over Beppie was na al die weken, waarin haar hart zoo vol onrust en onvrede en afgunst was geweest, een gevoel van groote rust gekomen. O, ze wist wel, dat ze nog dikwijls tegen haar jaloerschheid zou moeten strijden, die was maar niet zoo op eenmaal overwonnen, maar ze had den weg tot God teruggevonden en om Zijns lieven Zoons wil, die ook voor haar op aarde was gekomen, zou Hij haar helpen, daar was zij van overtuigd.

12. WIE DE SCHULDIGE WAS

Den volgenden morgen werd Beppie wakker, doordat Oude Griet heel voorzichtig om 't hoekje van de kamerdeur keek.

„Zoo, luilak, weet je wel hoe laat 't is?” vroeg ze.

„Nou, 'n uur of acht,” zei Beppie.

„Mis, precies een uur later. Ik ben hier al tweemaal geweest met 'n kopje thee, maar je sliep zóó vast, dat ik maar weer wegging.”

„O, Griet, al zóó laat, wat vreeselijk! Had me toch wakker gemaakt! Wat zullen grootvader en grootmoeder wel zeggen, die zijn natuurlijk al lang beneden!”

„Zoo heel lang nog niet en zij zeiden juist: laat 't kind maar 's lekker uitslapen. Maar nou zal ik 's gauw een nieuw kopje thee halen, 'k heb ze voor je warm gehouden, hoor. En dan breng ik meteen je boterhammen voor je mee, dan kunnen we beneden opruimen.” En Griet dribbelde heen.

Toen ze terugkwam zei Beppie: „O, Griet, jullie moet me niet zoo bederven!”

„Nou, daarvoor ben je bij je grootouders,” zei Griet, „en voor 'n keertje kan 't geen kwaad; een beetje bederven hebben we allemaal op z'n beurt wel eens nodig.”

Toen Beppie haar ontbijt op had, kledde ze zich vlug aan, want ze begreep, dat er een massa te doen zou zijn voor „den grooten inval”, zooals grootvader 't noemde en ze wilde graag helpen.

O, wat 'n leuken ochtend had ze met grootmoeder en Griet! Eerst maakten ze de groote logeerkamer in orde. Daar zouden vader en moeder slapen met Carla en Karelkje. Beppie mocht de oude wieg voor Carla opmaken. Wonderlijk idée, vond ze 't, dat moeder als kleine baby in diezelfde wieg had gelegen! Toen maakten ze in 'n hoekje van grootvaders en grootmoeders slaapkamer met 'n schut en 'n gordijn een leuk hokje voor Tineke.

„O, wat zal die 't eenig vinden om hier bij u te slapen,” zei Beppie.

De twee kabinetjes werden voor Emmie en Beppie in orde gemaakt en Hans kreeg 'n kermisbed in 't berg-hokje op zolder.

„De burens hebben wel gevraagd of er een paar van jullie bij hen wilden komen logeeren,” zei grootmoeder, „maar 't leek me veel genoeglijker om allemaal bij elkaar te blijven, al is 't dan ook een beetje behelpen.”

„O, ja, veel knusser,” vond Beppie, „als 't nu maar niet te druk is voor u en grootvader en Griet. Er zijn er nu twee meer dan verleden jaar, Emmie en Carla.”

„O, dat zal best gaan,” vond grootmoeder, „als jullie allemaal maar 'n handje meehelpt.”

„Natuurlijk,” zei Beppie, „dat vinden we juist leuk.”

„Hoe meer zielen, hoe meer vreugd,” beweerde oude Griet blijmoedig. „En voor zoo'n schat als Carla heeft 'n mensch graag wat moeite over, en wat Emmie betreft, die zal 't ons ook niet lastig maken. Toen ze den vorigen keer hier was, kwam ze me vragen: Griet, kan ik je ook helpen met 't een of ander, dan zeg je 't maar, hoor, en toen ik dat niet hebben wou, bleef ze echt gezellig 'n beetje in de keuken bij me zitten praten. Dat zouden niet veel meisjes van tegenwoordig doen, wat u, mevrouw? Maar die Emmie is 'n echt lief meisje, zoo een, die meer aan 'n ander denkt dan aan zichzelf.”

„Juist, Griet,” zei grootmoeder, „dat heb je goed ingezien, en dat is de reden, waarom iedereen van Emmie houdt.”

Even betrok Beppie's gezicht bij al dien lof op Emmie, maar ze probeerde nu dadelijk haar opkomend gevoel van jaloerschheid te overwinnen inplaats van het, zooals ze tot nu toe gedaan had, te koesteren. „O, Heer,” bad ze in stilte, „help mij om ook van Emmie te houden, ik doe het nog niet, maar ik wil het toch zoo graag.” Ze waren juist weer beneden, en grootmoeder, wel een

beetje moe, zat uit te rusten in haar gemakkelijken stoel, terwijl Beppie voor den koffieboel zorgde en onderhand aan grootvader vertelde, hoe gezellig ze boven alles in orde hadden gemaakt, toen de telefoon ging.

„Je moeder is aan de telefoon, Beppie,” kondigde Griet even later aan, „ze had je iets heel prettigs te vertellen, zei ze.”

„O, wat zou dat zijn!” riep Beppie uit en vloog naar de gang, waar de telefoon hing.

„Ja, moeder, hier ben ik, Beppie!”

„O, kind!” klonk moeders stem, „ik heb je zoo iets heerlijk te vertellen. Emmie komt daar net uit school en denk eens, het is uitgekomen, wie de beurs heeft weggenomen! Dat kind, dat ze bij den portier in huis hebben, deed het, 't is te lang om 't allemaal te vertellen, dat hoor je morgen wel, maar dat de schuldige ontdekt is, moest je toch even weten. We zijn zóó blij voor Emmie! Nu zal de Kerstvacantie dubbel heerlijk zijn.”

„O, moeder!” was alles wat Beppie zoo dadelijk wist te

zeggen en toen — „is Emmie daar bij u?”

„Ja, ze staat hier naast me. Wil je haar even hebben?”

„Ja, graag.”

„Hier ben ik, Beppie, hallo! Emmie!”

„O, Emmie-wat-ben-ik-blij-voor-je!” zei Beppie een beetje hakkelend.

„Ja, zeg, is 't niet heerlijk!” antwoordde Emmie. „Morgen vertel ik alles — nu is de tijd om! Dag,

dag, groeten van allemaal ook voor grootvader en grootmoeder!"

Ringelingeling ging de telefoon en daar stond Beppie. „O, Emmie, wat ben ik blij voor je!” had ze gezegd. Was ze heusch blij? Ach, ze wilde het wel zijn, maar 't viel zoo gemakkelijk niet. Beppie ondervond, dat als je maanden lang hebt toegegeven aan allerlei booze gedachten tegen iemand, die maar niet zoo opeens uit je hart verdwijnen, al doe je er ook nog zoo je best voor, en al heb je er ook nog zoo'n berouw over. Maar ze troostte zich met de gedachte, dat God, als ze 't Hem vroeg, haar zou helpen om van Emmie te gaan houden.

O, wat waren grootvader en grootmoeder blij, toen Bepie hun vertelde wie de beurs had weggenomen.

„Ik had zoo'n medelijden met 't arme kind,” zei grootvader, „zoo ver van haar ouders en dan van zoo iets verdacht te worden! 't Zou bepaald een schaduw over ons aller Kerstfeest zijn geweest als we hadden moeten zien, hoe Emmie onder die verdenking leed. Ik kan niet zeggen, hoe blij ik voor haar ben.”

„En ik ook,” zei grootmoeder, „ik hoop dat ze een heerlijke kerstvacantie bij ons zal hebben, en we moeten maar allemaal probeeren, haar, door onze liefde en hartelijkheid, 't gemis van haar ouders zooveel mogelijk te vergoeden.”

De dag ging verder heel genoeglijk voorbij. Wat was 't toch altijd heerlijk bij grootvader en grootmoeder, dacht Beppie. En je kwam al zoo echt in de kerststemming. 's Middags mocht ze grootmoeder helpen om kerstpakken te maken voor de arme gezinnen, die grootmoeder altijd bezocht. Van alles ging daar in. Grootmoeder wist precies wat iedereen 't meest noodig had. Maanden vooruit was ze bezig om van allerlei voor haar kerstpakken te naaien en te breien. Ze aten wat vroeg en nadat Bepie Griet had geholpen om op te ruimen, ging ze er met haar samen op uit om de pakken weg te brengen.

„O, Griet,” zei Beppie, toen ze weer op weg naar huis waren, „wat jammer, dat grootmoeder zelf niet kon zien hoe blij de mensen met de pakken waren.”

„Ja,” zei Griet, „daar zou ze van genoten hebben. Je grootvader en grootmoeder zijn mensen, die graag anderen gelukkig maken. Ze verspreiden liefde om zich heen en daarom kunnen ze zoo echt Kerstfeest vieren.”

13. TOEN DE STER VERSCHEEN

Den volgenden morgen versierden grootmoeder en Beppie de gang en de kamers met dennengroen en hulst en o, wat zag alles er feestelijk en gezellig uit toen na de koffie de heele familie uit Amsterdam aankwam! Het anders zoo stille, rustige huis was ineens vol leven en beweging. Wat vonden grootvader en grootmoeder het heerlijk kinderen en kleinkinderen om zich heen te hebben en oude Griet glom toen Carla haar armpjes naar haar uitstak en Kareltje zei: „Ik kom alle dagen bij je in de keuken, Griet, om alles te proeven!”

„Waar slapen we allemaal, grootmoeder?” vroeg Hans.

„Ik ben toch niet uitbested bij de bureu of zoo?”

„Neeu, vent, jullie logeert allemaal hier in huis, hoor,” verzekerde grootmoeder.

„Dan slapen we met z'n elven hier in huis,” juichte Tineke.

„Met z'n elven!” deed grootvader verschrikt, „ja, dan zul jij toch weg moeten, Tineke. Elf is 't gekkengetal en dat kan toch niet.”

Tineke keek grootmoeder heel angstig aan.

„Moet ik weg, grootmoedertje? en 't is hier zoo eenig!”

„Grootvader maakt maar gekheid, poes. Niemand heeft weg, hoor,” stelde grootmoeder gerust. „Laat Beppie maar eens met allemaal naar boven gaan om iedereen te wijzen waar z'n bedje gespreid is.” In optocht trokken ze naar boven en grootmoeder en grootvader zaten

beneden te genieten van het geluid van al die dierbare stemmen en voetstappen in hun woning. Toen ze allemaal weer in de huiskamer terug waren en moeder, grootmoeder uit aller naam eens even geknuffeld had voor al haar goede zorgen, zei grootvader: „En nu moet Emmie ons eerst eens vertellen, hoe het is uitgekomen, wie die beurs heeft weggenomen, daar zijn we toch zoo benieuwd naar.”

„Ja, is 't niet heerlijk, dat de schuldige nog voor de Kerstvacantie is ontdekt?” zei Emmie en haar gezichtje

glansde van geluk. „Ik wil 't graag vertellen, maar 't is een heel verhaal!”

„Ik was toch zóó verbaasd, dat het nichtje van den portier per slot van rekening toch de schuldige was,” zei Beppie, „hij had zoo héél beslist gezegd, dat het onmogelijk was, want dat 't kind niet in de school kon komen, omdat hij de sleutels van de voordeur en de binnendeur tusschen zijn huis en de school altijd in z'n zak had.”

„Ja, dat had hij ook,” vertelde Emmie, „maar hij had een tijdje geleden eens gemerkt, dat de sleutel van z'n kelder ook op die binnendeur paste en nu schijnt dat kind gehoord te hebben, dat hij dat aan z'n vrouw vertelde. Nu, op dien ochtend dan, toen Ankie's beurs verdwenen is, was de portier boven op zolder iets aan 't timmeren en z'n vrouw was uit voor 'n boodschap, en dat meisje is toen met dien keldersleutel in de school gekomen en naar de kleedkamer gegaan. Maar ze had heelemaal geen plan om iets te stelen, ze wou alleen maar eens al de mantels en hoeden bekijken, omdat ze, zooals de portier zegt, dol op mooie kleeren is. Nou en juist toen ze voor de mop Ankie's mantel eens had aangetrokken en haar handen in de zakken had, verbeeldde ze zich, dat ze iemand hoorde aankomen. Ze gooide den mantel uit, hing 'm op en vloog terug. Juist toen ze den sleutel wilde omdraaien en weer uit de deur nemen, ontdekte ze, dat ze Ankie's beurs in haar hand had, die had ze in haar schrik meegepakt. Maar tijd om terug te gaan had ze niet, want ze hoorde haar tante thuishkomen. Haastig sloot ze de deur, holde naar boven en stopte de beurs weg met 't vaste plan die zoo gauw mogelijk weer in Ankie's zak terug te brengen. Maar de dagen en weken gingen voorbij en ze zag geen kans ongemerkt in de kleedkamer te gaan. Aan den portier en z'n vrouw durfde ze niet zeggen, wat er gebeurd was. Ze schijnen erg streng voor haar te zijn. Maar gisteren was haar tante dan weer eens uit en de portier was in den tuin bezig z'n kippen-

hok schoon te maken. Nu of nooit, had ze gedacht, dan is die zaak voor de Kerstvacantie nog uit de wereld. De portier kwam echter eerder in huis dan ze gedacht had, hij zag de tusschendeur openstaan. Daar begreep hij niets van. Hij liep de gang van de school in, hij hoorde beweging in de kleedkamer, snelde er heen en kwam juist bijtijds om z'n nichtje te betrappen op het oogenblik, dat ze de beurs in Ankie's zak liet glijden! Het meisje begon zoo te schreeuwen van schrik en angst en de portier zelf maakte ook zoo'n kabaal, dat we 't door de heele school hoorden. Alle leeraars en leeraren keken om de deur van hun lokalen om er achter te komen, wat er toch te doen was, terwijl ze ons met moeite in bedwang hielden. De directrice kwam natuurlijk ook aangesneld en verdween met den portier en het meisje in haar kamer. Een half uur later was het door de heele school bekend, wie de schuldige was geweest, die de beurs had weggepakt. 'n Herrie, dat er om twaalf uur in de kleedkamer was, daar hebt u geen idee van! 't Was jammer, dat je er niet bij was, Beppie. 't Was een pak van ieders hart, dat nu eindelijk uitgekomen was, wie 't gedaan had. En we vonden 't allemaal zóó heerlijk, dat 't nog juist voor de Kerstvacantie gebeurd was."

„Ja, dat is wel iets om heel dankbaar voor te zijn,” zei grootvader, „'t zou anders een treurige Kerstvacantie voor je geweest zijn en nu hopen we, dat die heel heerlijk wezen zal.”

„En gaan we nu naar de ster van Bethlehem kijken?” vroeg Tineke, „'t wordt al donker buiten.”

„De ster van Bethlehem?” vroeg Emmie verwonderd, „wat bedoel je daarmee?”

„O, hebben ze je dat niet verteld?” vroeg grootmoeder, „nu, dan zal ik het doen. 't Is in onze familie al sinds jaren en jaren gewoonte om op den avond voor Kerstmis allemaal samen voor 't raam te gaan zitten tegen dat 't donker wordt. De eerste ster, die we dan aan den hemel

zien verschijnen, noemen we dan de ster van Bethlehem. En terwijl we naar die ster kijken zegt de oudste van de familie het kerstevangelie op en verplaatsen we ons in gedachten naar den stal van Bethlehem, waarin 't kindeke Jezus geboren werd en bereiden ons op die manier voor op de viering van 't Kerstfeest."

„O, wat vind ik dat een mooie gewoonte,” zei Emmie. „Maar als 't nu regent en er zijn geen sterren, wat doet u dan?”

„Zoo lang ik me kan herinneren,” zei grootmoeder, „en we hadden deze gewoonte al bij mijn ouders, is er nooit een kerstavond geweest, dat we geen ster zagen, altijd was er wel een oogenblik, dat de wolken uit elkaar gingen en er een ster tevoorschijn kwam.”

Hans zette nu voor het groote, breede raam, dat op den tuin uitzag, een wijden kring van stoelen klaar, ook een voor Griet, want die was er ook altijd bij als „haar menschen” op kerstavond keken naar 't verschijnen van de ster van Bethlehem. Het gordijn werd zoo hoog mogelijk opgetrokken en o, wat kon je toen een heerlijk groot stuk lucht zien. De hemel was zonder wolken en heelemaal donker was 't nog niet, maar lang zou 't toch niet meer duren of de sterren zouden tevoorschijn komen. En terwijl ze allen naar boven tuurden, en ieder vervuld was van z'n eigen gedachten, riep Karelkje ineens:

„Een ster, een ster! De ster van Bethlehem!”

En ja, daar stond zij op eenmaal aan den hemel, een mooie, groote, schitterende ster! Zij scheen recht in de kamer, 't was alsof ze hen allen aankeek en aller gedachten trok naar dien stal te Bethlehem, waarboven voor vele eeuwen een ster stilstond om de plaats aan te wijzen waar 't kindeke Jezus geboren werd.

„Want alzoo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eeniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk, die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe,” zei grootvader zacht.

En toen, toen had Beppie op eens het gevoel alsof al de booze, afgunstige gedachten tegen Emmie voorgoed uit haar hart verdwenen en er liefde voor in de plaats kwam. Onwillekeurig, bijna zonder dat ze zelf wist, wat ze deed, leunde ze tegen Emmie aan, die naast haar zat en legde ze haar hand in de hare. Emmie drukte ze en zei heel zacht niet anders dan „Beppie”. Maar in dat eene woord hoorde Beppie, Emmie's blijdschap, dat nu alles goed was tusschen hen. En ook haar hart was vol vreugde — Kerstvreugde.

Grootvader zeide nu het kerstevangelie op. Wat klonk dat plechtig in die bijna donkere kamer, terwijl aller oogen gericht waren op de ster. Toen grootvader zweeg, hadden ze allen het gevoel alsof ze een oogenblik werkelijk hadden gestaan in het verre Bethlehem bij dat Kindeke in de kribbe.

Toen Beppie na den eten een oogenblik met grootvader en grootmoeder alleen was, zeide ze: „O, grootvader en grootmoeder, ons gebed is verhoord, er is nu liefde in mijn hart voor Emmie en ik voel mij zoo gelukkig, en nu kan ik met u allen Kerstfeest vieren.”

„O, kindje,” zei grootmoeder, „wat is dat heerlijk! Wanneer is dat gekomen?”

„Toen de ster verscheen,” zei Beppie.

„Toen de ster verscheen,” herhaalde grootvader zacht.

INHOUD

	Blz.
1. Een gewichtig verzoek	7
2. Alles wordt afgesproken	12
3. Geen troost bij Loes	16
4. Een brief van Emmie	19
5. Een treurige middag	22
6. Tineke is zoek	27
7. Hoe Mina wegliep en weer terugkwam	38
8. Wie kan dat gedaan hebben?	47
9. Emmie verdacht	55
10. Slapelooze uren	59
11. Bij grootvader en grootmoeder . . .	63
12. Wie de schuldige was	68
13. Toen de ster verscheen	72

Voor kinderboeken vrage men onzen catalogus